

Θεοδώρητου Ἱερομονάχου
τ. Ἀγιορείτου

Η ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΕΝΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ 1987

Θεοδώρητου Ἱερομονάχου
τ. Ἀγιορείτου

Η ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΕΝΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ 1987

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ ἔλεγχος τῶν κακῶς ἐχόντων δημιουργεῖ πάντοτε ἐχθροὺς καὶ φίλους. Ὅταν ὁμῶς γίνεται ἐκ καλῆς προθέσεως καὶ ἐντὸς τῶν παραδεδομένων προτύπων, μακρὰν δηλαδὴ πάσης λαοπλογοῦ καὶ σκανδαλοθηρίας, τότε ὁ ἐλέγχων πρέπει νὰ εἰρηνεύῃ, διότι θὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ εἰς τὴν περίπτωσίν του ὁ λόγος τοῦ χρυσοῦ ρήτορος: «Ποίει φίλους διὰ τὸν Ἰησοῦν καὶ ἐχθροὺς διὰ τὸν Ἰησοῦν».

Εἶναι γνωστὸν ἐπίσης ὅτι ὁ ἔλεγχος γίνεται ἀκόμη δυσκολώτερος, ὅταν ἐνεργῆται ἀπὸ μοναχοῦ, τῶν ὁποίων κύριον ἔργον πρέπει νὰ εἶναι ἡ προσευχὴ καὶ ἡ κατὰ Θεὸν ἀσκησις. Ἐν τούτοις ἡ γνῶσις τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας δὲν ἀφήνει περιθώρια διὰ ὑποκειμενικοὺς στοχασμοὺς: κάθε πιστὸς καὶ συνεπῶς καὶ ὁ μοναχός, εἶναι ὑποχρεωμένος εἰς καιρὸν αἵρέσεως νὰ ἀντιδράσῃ διὰ λόγου καὶ πράξεως, προκειμένου νὰ διακοπῇ ἡ φθοροποιὸς διὰ τὰς ψυχὰς πορεία τῆς κακοδοξίας⁽¹⁾. Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἐστάθη πολὺ πιστὸς ὁ Ἄ-

(1). «Ὡστε ὅτε περὶ πίστεως ὁ λόγος, οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, ἐγὼ τίς εἰμι; Ἱερεὺς; ἀλλ' οὐδαμοῦ ἄρχων; καὶ οὐδ' οὕτως στρατιώτης; καὶ ποῦ; γεωργός; καὶ οὐδ' αὐτὸ τοῦτο πένης; μόνον

νατολικὸς Μοναχισμὸς, μὴ δειλιάσας νὰ κατέλθῃ καὶ μέχρι πεζοδρομίου, προκειμένου νὰ διατηρήσῃ ἀλώβητον τὴν πίστιν του⁽²⁾.

τὴν ἐφήμερον τροφήν ποριζόμενος· οὐδεὶς μοι λόγος καὶ φροντίς περὶ τοῦ προκειμένου. Οὐά, οἱ λίθοι κράξουσι, καὶ σὺ σιωπηλὸς καὶ ἄφροντις;» (Θεοδώρου Στουδίτου, P.G. 99, 1321). Καὶ ἀλλαχοῦ ὁ πατὴρ αὐτός: «Εἰ οὖν μοναχοὶ εἰσὶν τινες ἐν τοῖς νῦν καιροῖς, δειξάτωσαν ἀπὸ τῶν ἔργων. Ἐργον δὲ μοναχοῦ, μηδὲ τὸ τυχὸν ἀνέχεσθαι καινοτομεῖσθαι τὸ Εὐαγγέλιον, ἵνα μὴ ὑπόδειγμα τοῖς λαϊκοῖς προτιθέμενοι αἰρέσεως καὶ αἰρετικῆς συγκοινωνίας, τῆς ὑπὲρ αὐτῶν ἀπωλείας λόγον ὑφέξωσι». (Αὐτ. 1049, CD). «... καὶ ἵνα τὰ ἄλλα παρήσω, ...ἐπὶ τῆς ἤδη ἐνισταμένης αἰρέσεως ὁ λόγος. Τίνες μέχρις αἵματος ἀντεκατέστησαν πρὸς τὴν ἁμαρτίαν ἀνταγωνιζόμενοι; οὐχὶ οἱ μακάριοι πατέρες καὶ ἀδελφοὶ ἡμῶν, οἳ τε τῆς καθ' ἡμᾶς Μονῆς καὶ οἱ τῶν ἄλλων; Μοναχῶν οὖν ἀληθῶς τὰ τοιαῦτα κατορθώματα καὶ ἀθλήματα, καὶ μοναχοὶ τὰ νεῦρα καὶ ἐδραιώματα τῆς Ἐκκλησίας· καὶ τοιοῦτον καὶ τηλικούτον τὸ ἀξίωμα, ὅπερ κεχάρισται ἡμῖν ὑπὸ τῆς ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ...» (Αὐτ. 99, 657D).

(2). «Θυμίζω ἰδιαίτερα τὴν περίοδο τῆς εἰκονομαχίας, ποὺ κράτησε πάνω ἀπὸ ἕνα αἰῶνα. Ὁ λαὸς, Κληρὸς καὶ λαός, ἦταν συνεχῶς στοὺς δρόμους. Οἱ καλόγεροι, ἐπίσης. Θυμηθεῖτε τὸν μέγα Γέροντα, τὸν ἅγιο Θεόδωρο τὸ Στουδίτη. Μπροστάρης κλήρου καὶ λαοῦ στοὺς δρόμους τῆς Βασιλεύουσας. Κι' ἄλλοι, κι' ἄλλοι.

Τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ εἰκονομάχου Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου τοῦ Γ' κατέβαζε τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὴν χαλκὴ Πύλη τοῦ ἱεροῦ Παλατιοῦ, τί ἔγινε; Λαὸς καὶ κληρὸς ξεσηκώθηκαν. Τὰ νιάτα ἦταν μπροστά. Ἡ Θεοδοσία γκρέμισε τὴ σκάλα καὶ ὁ ἄνθρωπος τοῦ αὐτοκράτορα πέφτει καὶ σκοτώνεται. Ἐπειμβαίνει ὁ στρατὸς καὶ ἡ Θεοδοσία μαρτύρησε, ἔχυσε τὸ αἷμα τῆς ἐν διαδηλώσει κυριολεκτικῶς.

Σὰς θυμίζω τοὺς ἀνθενωτικὸς στὴν Βασιλεύουσα, πῶς ὑποδέχονται τοὺς ριψάσπιδες, ποὺ γυρίζουν ἀπὸ τὴν Φραγκιά. Μὲ λαϊκὲς ἐξεγέρσεις ἐναντίον καὶ αὐτοῦ τοῦ αὐτοκράτορος, πάντων καὶ πασῶν. Ταυτόχρονα καὶ ἡ προσευχὴ κι' ὄλα τ' ἄλλα πνευματικὰ μέσα.

Εἶναι λοιπόν, καὶ τὰ συλλαλητήρια μέσα στὴν παράδοσή

χι
η-

εις
ος
λα-
χι-
α-
ο-
ις
ης
αι
δ-
αν
ιν,
η-
ε-
ον
ε-

ου
αν
ον
η-
κι

ου
α-
η-
α-
ε-
μα

το-
Με
ων
ια-
ση

Ἰκανὸς ἐρευνητὴς τῶν μοναχικῶν πραγμάτων, ὡς ἐξῆς περιγράφει τὴν ἀνωτέρω διακονίαν τῶν μοναχῶν. «Ἐσχον πάντοτε τὸ θάρρος τῆς ἀντιστάσεως καὶ τῆς αὐτοθυσίας εἰς πάσας τὰς ἐποχάς, καθ' ἃς ἡ Ἐκκλησία ἐκινδύνευσε νὰ ὑποδουλωθῇ εἰς τὴν Πολιτείαν καὶ διὰ τοῦ ἠθικοῦ αὐτῶν σθένους ἐπεβλήθησαν. Ἀπετέλεσαν κατὰ ταῦτα οἱ Μοναχοὶ ἐπὶ αἰῶνας τοὺς ἀτρομήτους τοῦ Εὐαγγελίου ἀποστόλους ἀνὰ τὸν κόσμον σύμπαντα καὶ ἴσταντο παρὰ τὴν Ἐκκλησίαν ὡς ἡ ἀφοβωτέρα στρατιὰ τῶν προμάχων τῆς πίστεως. Εὐλόγως διὰ τοῦτο ἀποκαλεῖ τοὺς Μοναχοὺς στρατιώτας ὁ τε Αὐγουστίνος καὶ ὁ Μ. Βασίλειος.

Ἐκαλλιέργησαν τὴν εὐσέβειαν ἐν ταῖς καρδίαις τοῦ λαοῦ· ἀνέπτυξαν τὴν ἐκκλησιαστικὴν θεολογίαν· ἐπλούτησαν τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς τύπους τῆς λατρείας· διετήρησαν τὴν πίστιν τῆς Ὁρθοδοξίας ἀσβεστον.

» Ὅταν δὲ ἔπειτα ἡ ὀρθόδοξος Πολιτεία ὑπεδουλώθη ὑπὸ τῶν ὀρδῶν τῶν Ἀράβων καὶ Μουσουλμάνων, ὁ κλῆρος δὲ ἀπηνῶς κατεδιώκετο, πάλιν οἱ Μοναχοὶ διέσωσαν καὶ θρησκείαν ἀλλὰ καὶ ἔθνισμόν, καὶ πίστιν ἀλλὰ καὶ γλῶσσαν. Δικαίως λοιπὸν παρατηρεῖ ὁ Holl ὅτι τὰ Μοναστήρια ἔμειναν μέχρι σήμερον αἱ ἰσχυραὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀκροπόλεις, ὁ δὲ Harnack ἐκ τῶν μοναχῶν ἔξαρτᾷ τὴν θελτίωσιν τῶν τῆς Ἐκκλησίας». Καὶ ἄλλα τοῦ αὐτοῦ ἐπιστήμων. «Δὲν ὑπῆρξεν ἕρις ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ μὴ συμμετάσχουν οἱ μοναχοὶ δι' ὄλων αὐτῶν τῶν δυνάμεων. Μοναχικοὶ γρόνθοι ὑψώθησαν ὑπὲρ τῶν δογμάτων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ διατύ-

μας. Εἶναι καὶ οἱ ὀδομαχίες. Εἶναι καὶ τὰ μπαλκόνια. Καὶ τὸ ξύλο. Ὅλα εἶναι μαρτυρία». (Κώστα Σαρδελῆ, Ἐπιταγή τῆς Παραδόσεως καὶ αἱ μαχητικαὶ ἐκδηλώσεις. Ἄρθρον τοῦ ἀνωτέρω παραδοσιακοῦ συγγραφέως ἐν: «Ὁρθόδοξος Τύπος», φύλλ. τῆς 12.5.1987, σ. 1).

πωσις τῆς ὀρθῆς, τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, φέρει τῆς μοναχικῆς διανοίας τὴν σφραγιδα.

Αὐτοὶ κατενίκησαν τοὺς Ἀρειανούς καὶ πάντας τοὺς κατόπιν ἀναφανέντας αἰρετικούς, διὰ τὰ δύναται ὁ Σωζόμενος νὰ γράφῃ: “Οὐχ ἤκιστα δὲ ἐπισημωτάτην τὴν Ἐκκλησίαν ἔδειξαν, καὶ τὸ δόγμα ἀνέσχον ταῖς ἀρεταῖς τοῦ θείου, οἱ τότε μετιόντες τὴν μοναδικὴν πολιτείαν”» (3).

Εἰς τὰς σελίδας ποὺ ἀκολουθοῦν ὁ ἀγαπητὸς ἀναγνώστης θὰ ἔχῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσῃ μίαν μικρὰν ἐν τῷ Ὄρει τοῦ Ἄθωνος ἀντιλογίαν, ἀναφερομένην ἀκριβῶς εἰς τὰ σύγχρονα ἐκκλησιαστικὰ γεγονότα. Ὁ γραφὼν, συντάκτης τοῦ φυλλαδίου «Ὁ Ἁγιορείτης» ὁμοῦ μετὰ τοῦ Γέροντός του ἐδιώχθησαν ἀκριβῶς διότι ἐπεθύμουν νὰ παραμείνουν πιστοὶ εἰς τὴν διδασκαλίαν τῶν ἁγίων Πατέρων μας. Ἐὰν ἀντέδρασαν καλῶς καὶ εὐαγγελικῶς, αὐτὸ θὰ τὸ κρίνῃ ὁ ἀναγνώστης. Ἡμεῖς ἐκ καθήκοντος πρὸς τὴν ἀλήθειαν παραδίδομεν εἰς τὴν δημοσιότητα τὰ σχετικὰ κείμενα, μὲ τὴν ἀγαθὴν πρόθεσιν καὶ ἐλπίδα νὰ γνωρίσουν ὠριασμένες καλοπροαίρετες ψυχὲς τί κρύβεται πίσω ἀπὸ τὰ φαινομενικῶς μεγάλα καὶ ἅγια ὀνόματα... Διότι δυστυχῶς τὸ Ἅγιον Ὄρος κινδυνεύει νὰ καταντήσῃ «σχολὴ Φαρισαϊσμοῦ, ἐν ἄλλοις σεμνυνόμενον καὶ ἄλλα διακονῶν, μὲ ἀποτέλεσμα χιλιάδες ψυχὲς παρασυρόμεναι ἀπὸ τοὺς «θεωρητικούς» καὶ «νηπτικούς» διδασκάλους του, νὰ θεωροῦν ὡς φῶς τὸ σκότος καὶ τὴν κακοδοξίαν ὡς Ὀρθοδοξίαν!...

Ἐγγραφον ἐν τῷ ἱερῷ Ἡσυχαστηρίῳ
τῆς Ἀναλήψεως ἐν τῇ νήσῳ Πάρῳ
κατὰ Ἰούνιον τοῦ 1987.

Ἱερομόναχος Θεοδώρητος

(3). Δ. Πετρακάκου, Οἱ μοναχικοὶ θεσμοὶ ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ, τ. Α', Λειψία 1907, σ. 9, 12.

μο-
:ας
ται
την
ἀ-
λι-

να-
ραν
την
'Ο

Ἡ ἀρχὴ τῆς ἔριδος

ης»
ὅτι
ίαν
καί
εἰς
τὴν
ρό-
καί-
με-
ιον
ιοῦ,
πέ-
εω-
εω-
θο-

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς μοναχικῆς μας ἀφιερώσεως, μετὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, προσεπαθήσαμεν νὰ παραμείνωμεν πιστοὶ εἰς τὰς ὑποχρεώσεις μας, ἀναφορικῶς πρὸς τὰ θέματα τῆς πίστεως. Παρακαλοῦσαμε τὸν Θεὸν νὰ μᾶς στηρίξη στὴν ὀρθὴν πίστιν καὶ ὁμολογίαν, μακρὰ ἀπὸ ἐλλείψεις καὶ ὑπερβολές, φανατισμοὺς καὶ ἐπιδείξεις, ὥστε νὰ διατηρῆται ἡ διακονία ἄμωμος.

Ὅπως, λοιπόν, ἐλέγξαμε τὰ ἐπὶ Ἀθηναγόρου γινόμενα, παρομοίως ἐπράξαμε καὶ ἐπὶ τῆς πατριαρχείας Δημητρίου μέχρι σήμερον (4). Αὐτὸ ὅμως δὲν ἤρεσε καθόλου εἰς τοὺς διευθύνοντας τὸ "Ἅγιον" Ὄρος, οἱ ὁποῖοι δυστυχῶς, ἀντὶ λόγῳ θέσεως νὰ ἐλέγχουν τοὺς κακοδοξοῦντας, διώκουν ἀντιθέτως τοὺς ἐραστὰς τῆς πατρῴας εὐσεβείας! Καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι πρόσφατον φαινόμενον. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας ἡ στάσις τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος παρέμεινε ἐχθρική πρὸς πᾶσαν κατὰ τοῦ Φαναρίου ἀντίδρασιν (5). Τὸ τρα-

ρ
ι

(4). Πρβλ. «Ὅταν οἱ φύλακες προδίδουν», 1974, σσ. 37· «Ὁρθοδοξία καὶ αἵρεσις», Ἀθῆναι 1982, σσ. 112.

(5). Ὅταν οἱ φύλακες προδίδουν, 1974, σσ. 37.

δέξω

γικόν ἐν προκειμένῳ εἶναι, ὅτι ὅσον κορυφούται ἡ ἀποστασία, τοσοῦτον οἱ ἱεροκοινοτικοὶ γίνονται σκληρότεροι πρὸς τοὺς ἐλέγχοντας τὸ Πατριαρχεῖον Ἀγιορείτας... Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ μετὰ τὴν κυκλοφορίαν τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 16 φύλλου τοῦ «Ἀγιορείτου» ἡ Ἱ. Κοινότης ἀπέστειλε πρὸς τὴν Ἱερὰν Μονὴν μας τὸ κάτωθι γράμμα.

ΙΕΡΑ ΚΟΙΝΟΤΗΣ
ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ
ΑΘΩ

Ἀριθμ. Πρωτ. 927/Κ

ΚΑΡΥΑΙ ΤΗ 17-11-1982
Τοῖς Ἀγίοις Ἐπιτρόποις
τῆς Ἱ. Μονῆς Παντοκράτορος
Εἰς τὴν Αὐτήν.

Τὴν Ὑμετέραν Πανοσιολογιότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμεθα, καὶ φιλαδέλφως διαβιβάζομεν Ὑμῖν φωτοτυπίαν τοῦ περιοδικοῦ «Ὁ Ἀγιορείτης» ἐκδιδόμενον εὐθύνη τοῦ Ὑμετέρου ἐν Καψάλα διαβιοῦντος Καλλινίκου Μοναχοῦ.

Συγκεκριμένως ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμ. 16 φύλλῳ τοῦ 1982 ὑβρίζεται κατ' ἀπαράδεκτον τρόπον τὸ πρόσωπον τῆς Αὐτοῦ θειοτάτης Παναγιότητος τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ πάντες οἱ ἐν Ἀγίῳ Ὄρει Ἱερομόναχοι καὶ Μοναχοί, οἱ κοινωνοῦντες μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ Θείᾳ Εὐχαριστίᾳ.

Εἶναι ἀπορίας ἄξιον, ὅτι ἐνῶ ὁ ἐν λόγῳ ἐκδότης φαίνεται ἀγνοῶν στοιχειώδεις κανόνας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας, τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν καὶ τὴν Δογματικὴν, ἐξ ὧν προκύπτει, ὅτι «ἄνευ Ἐπισκόπου Ἐκκλησία οὐ καλεῖται», καὶ «ὅπου Ἐπίσκοπος ἐ-

σο-
τε-
εί-
οῦ
ης
μ-

κεῖ καὶ τὸ πλῆθος ἔστω», εἶναι δὲ ἄκυρος ἢ εὐχαριστία ἢ γενομένη ἄνευ ἀναφορᾶς εἰς τὸν Ἐπίσκοπον τοῦ Τόπου, μετὰ τοῦ ὁποίου διακόπτεται ἡ κοινωνία, μόνον ὁσάκις καταδικασθῆ ὑπὸ τοῦ συνόλου τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας, τῶν ὀρθοτομούντων τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, τολμᾷ, παρὰ ταῦτα, νὰ κρίνη ὡς ἄλλος ἀλάθητος Πάπας ὁλόκληρον τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Οὕτως ἐν ᾧ κρίματι κρίνει, ἑαυτὸν κατακρίνει.

Γνωρίζει ἡ Ὑμ. Παν-της, οἷαν εὐαισθησίαν ἔχει ἢ καθ' ἡμᾶς Ἱ. Κοινότης εἰς θέματα Ἱορθοδοξίας· ἀκόμη γνωρίζει, ὅτι, ὁσάκις μέχρι σήμερον παρέστη ἀνάγκη νὰ ἐκφράσωμεν ἀντιρρήσεις εἰς τινὰς ἐνεργείας τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, οὐχὶ μόνον ἠδιαφορήσαμεν, ἀλλὰ μετὰ παρρησίας καὶ μετ' ἀπολύτου σεβασμοῦ, ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς εὐπρεπείας καὶ τῆς κανονικῆς Ἐκκλησιαστικῆς δεοντολογίας, προέβημεν εἰς τὰς ἐπιβαλλομένας ἐνεργείας.

ος

Διὰ ταῦτα παρακαλοῦμεν τὴν ἐγνωσιμένην σύνεσιν τῆς Ὑμ. Πανοσιολογιότητος, ὅπως καλέσῃ τὸν εἰρημένον Γέροντα καὶ ἐκδότην τοῦ περιοδικοῦ καὶ ἀπαγορεύσῃ εἰς τὸ ἐξῆς τὴν συνέχισιν τῆς ἐκδόσεώς του, ἐπιβάλλῃ σχετικὸν κανόνα, καὶ συστήσῃ πατρικῶς εἰς αὐτὸν νὰ κοινωνῆ μετὰ τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του. Συνάμα δὲ πληροφορήσῃ τοῦτον, ὅτι ἡ Ἱ. Κοινότης ἀγρυπνεῖ διὰ τὴν διαφύλαξιν τῆς Ἱορθοδοξίας, ἐκεῖνος δὲ ὅς ἀσχοληθῆ μὲ τὸ κομβοσχοίνιον του πρὸς ὠφέλειαν τοῦ ἑαυτοῦ του, καὶ τοῦ δεινῶς σήμερον δοκιμαζομένου πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀνάγκην τῶν προσευχῶν τῶν Μοναχῶν.

σω-
ῦ-
δι-
τος

382
τῆς
Τα-
χοι-
εἶα

Ἐπὶ δὲ τούτοις, διατελοῦμεν μετὰ τῆς ἐν Χριστῷ φιλαδελφείας καὶ ἀγάπης ἅπαντες οἱ ἐν τῇ κοινῇ Συνάξει Ἀντιπρόσωποι καὶ Προϊστάμενοι τῶν 20 Ἱ. Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους Ἀθω.

της
σου
καὶ
κό-
; ἐ-

Μετὰ τὴν λήψιν τοῦ Ἱεροκοινοτικοῦ ἐγγράφου ἡ Ἱερά Μονὴ τοῦ Παντοκράτορος, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπάγεται ἡ περιοχή τῆς Καψάλας ὅπου διαθιοῦμεν, μᾶς ἐκάλεσεν εἰς προφορικὴν ἀπολογία. Ὑπακούσαντες ἀπελογήθημεν ἐνώπιον τῆς Συνάξεως τῶν Γερόντων, οἱ ὅποιοι μᾶς ἤκουσαν μετὰ πάσης προσοχῆς καὶ κατανοήσεως, καταλήξαντες ὅτι θὰ μᾶς πληροφορήσουν ἐγγράφως τὴν τελικὴν τῶν κρίσιν.

Τὸ ἐγγραφοὺν ποὺ ἀκολουθεῖ ἐκφράζει ἀκριβῶς τὴν ἐν προκειμένῳ ἀπόφασιν τῆς Ἱεράς Μονῆς μας.

Ι. ΜΟΝΗ ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

Ἄριθμ. Πρωτ. 275.

Ἐν Ἱ. Μ. Παντ. 27 Νοεμβ. '82

Πρὸς
Τὸν Ὁσιώτατον Γέροντα Καλλίνικον
Καλύθη «Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου»
Εἰς Καψάλαν.

Ὁσιώτατε,

Διὰ τοῦ παρόντος Μοναστηριακοῦ ἡμῶν Γράμματος γνωρίζομεν Ὑμῖν, ὅτι κατόπιν τῆς ἐσπευσμένης κλήσεώς σας ἐνταῦθα καὶ τῆς ἀπολογίας σας ἐνώπιον τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱεράς Συνάξεως τὴν 23ην λήγοντος μηνός, διὰ τὸ ἀπρεπές κατὰ τοῦ Πανσέπτου Οἰκουμενικοῦ Θρόνου δημοσίευσμά σας, εἰς τὸ ὑφ' ὑμῶν ἐκδιδόμενον περιοδικὸν «Ὁ Ἄγιορείτης», ἡ Ἱερά ἡμῶν Σύναξις ὁμοφώνως ἀπεφάσισεν, ὅπως ἐπιβληθῆ ὑμῖν, —λίαν ἐπιεικῶς— ἡ ποινὴ τῆς ὀριστικῆς διακοπῆς τῆς ἐκδόσεως τοῦ ὡς ἄνω περιοδικοῦ σας, πρὸς τελεσίδικον κατασίγασιν τοῦ ἐκάστοτε προκαλουμένου σκανδαλισμοῦ τῶν πιστῶν καὶ τῶν Ἄγιορειτῶν πατέρων καὶ πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ τρωθέντος γοήτρου τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενι-

κοῦ Πατριάρχου, καὶ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος καὶ τῆς
καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μονῆς.

Ὅθεν πατρικῶς συνιστῶμεν ὅπως συμμορφωθῆτε
πάραυτα πρὸς τὴν ὡς ἄνω ἐπιεικῆ ποινὴν καὶ διατελοῦ-
μεν μετὰ τῆς ἐν Χριστῷ φιλαδελφείας.

ΟΙ ΕΠΙΤΡΟΠΟΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΣΕΒΑΣΜΙΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

Προηγούμενος Εὐθύμιος — Προηγούμενος Στέφανος
Καὶ οἱ σὺν ἡμῖν ἐν Χριστῷ ἀδελφοί.

Κοινοποιήσις : Ἱερὰν Κοινότητα Ἀγ. Ὄρους.

* * *

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἀνωτέρω κειμένου ἐσκέ-
φθημεν, ὅτι ἔπρεπε ὅπωςδῆποτε νὰ ἀναιρεθῆ τὸ ἱερο-
κοινοτικὸν ἔγγραφον. Ὅταν ἀπελογήθημεν προφορι-
κῶς ἐνώπιον τῆς Συνάξεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας διε-
πιστώσαμεν, ὅτι οἱ Πατέρες ἦσαν πολὺ πρὸ νηφάλιοι
καὶ ἀντικειμενικοὶ ἀπὸ τοὺς διοικοῦντας ἐν Καρυαίς,
ἀλλὰ καὶ τοὺς περισσοτέρους συναδέλφους τῶν τῶν λοι-
πῶν Μοναστηρίων, τὰ ὁποῖα «ἀλωθέντα» προσφάτως ἀ-
πὸ ὀργανωσιακοῦς ἢ φιλοοργανωσιακοῦς κληρικοῦς
καὶ μοναχοῦς, πορεύονται ἀντιπαραδοσιακῶς.

Ἡ διαστροφή τῶν ὀρθοδόξων θέσεων ποὺ περιεῖχε
τὸ ἔγγραφον τῶν Καρυῶν, ἦτο λίαν προκλητικὴ. Καὶ
μία ἀπλῆ του ἀνάγνωσις ἔπειθε τὸν ἀναγνώστην διὰ
τὴν κατακόρυφον περὶ τὴν πίστιν πτώσιν τῶν συντακτῶν
του, ὡς καὶ ἐκείνων ποὺ τὸ ἐνέκριναν.

Ἄνευ πάθους κατὰ προσώπου τινός, ἀλλὰ μὲ γνώ-
μονα τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνον συνετάξαμεν τὸ ἀκόλου-
θον κείμενον, τὸ ὁποῖον ἐταχυδρομήσαμεν εἰς τὴν Ἱ.
Μονὴν μας διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Καψάλα τῇ 3.1.1983.

Τοῖς Πανοσιολογιωτάτοις Ἐπιτρόποις
καὶ τῇ Ἱερᾷ Συνάξει τῆς Ἱ. Μονῆς
Π α ν τ ο κ ρ ά τ ο ρ ο ς.

Πανοσιολογιώτατοι Γέροντες,

Διὰ τῆς παρουσίας ἐπιθυμοῦμεν νὰ γνωρίσωμεν Ὑμῖν προσηκόντως, ὅτι ἐγενόμεθα κάτοχοι τοῦ ὑπ' ἀριθ. 275 - 27.11.1982 Ὑμετέρου Μοναστηριακοῦ Γράμματος. Εἰς ἀπάντησιν τούτου, ὡς ἐπίσης καὶ τοῦ περιεχομένου «κατηγορητηρίου» ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμ. 927Κ 17.11.1982 ἐγγράφῳ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, τὸ ὁποῖον ἐθέσατε ὑπ' ὄψιν ἡμῶν, πλὴν τῶν ὅσων ἐδηλώσαμεν Ὑμῖν προφορικῶς, σημειοῦμεν καὶ τὰ κατωτέρω, ἅτινα ἀφορῶσιν ἀμέσως εἰς τε τὴν Ἱερὰν Κοινότητα καὶ τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Μονήν.

Τυγχάνει θαυμαστὴ ἡ συμφωνία μεταξὺ τῆς διδασκαλίας τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἀπαιτούμενην ὑπακοὴν καὶ εὐπειθειαν κλήρου τε καὶ λαοῦ πρὸς τὸν ἐπίσκοπόν των. Τοῦτ' αὐτὸ συμβαίνει ἄλλως τε καὶ μὲ τὴν κοσμικὴν ἐξουσίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ λαὸς ὀφείλει ἀπόλυτον ὑποταγήν, πρᾶγμα ὅπερ ἐπεκρότησε καὶ αὐτὴ ἡ θεία Γραφή.

Οὕτως ὁ ΛΑ' Ἀπ. Κανών, ὁ ΙΗ' τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς, οἱ ΙΓ', ΙΔ', ΙΕ' τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου — ἴν' ἀναφέρωμεν τοὺς κυριωτέρους ἐξ αὐτῶν— ὀρίζουν σαφέστατα τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ κατωτέρου κληρικοῦ πρὸς τὸν ἀνώτερόν του, ὡς καὶ τὰς ἀπειλουμένας κατὰ τῶν ἀπειθούντων κυρώσεις.

Τὰ ἐπαινετὰ σχίσματα

Ἐν τούτοις ὑπάρχει περίπτωσις, καθ' ἣν ἡ ἀνωτέ-

ρω ἀπειθεία καὶ ἀνυπακοή πρὸς τοὺς ἀνωτέρους, οὐ μόνον δὲν κολάζεται ὑπὸ τῶν ἱερῶν Κανόνων, ἀλλ' ἀντιθέτως θεωρεῖται ὡς πολλῶν ἐπαίνων ἀξία! Ποία εἶναι αὕτη; Ὅταν ὁ «καλούμενος» ἐπίσκοπος ἢ πατριάρχης κηρύσσει δημοσίᾳ κακοδοξίαν τινά. Τότε ὁ ὑπ' αὐτὸν κλῆρος καὶ λαὸς τὸ πρῶτον, καὶ πάντες οἱ λαμβάνοντες γνῶσιν αὐτῆς ἐν συνεχείᾳ, ὑποχρεοῦνται ὅπως π ἄ ρ α υ τ α ἀποκηρύξουν αὐτόν, διακόπτοντες τὸ μνημόσυνόν του ὡς καὶ πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν κοινω-
νίαν.

Διὰ τῆς ἀνωτέρω διαγωγῆς του ὁ ἀντιδρῶν κλῆρος καὶ λαὸς οὐ μόνον δὲν γίνεται αἰτία σχίσματος, ὡς δυστυχῶς παρὰ πολλῶν λίαν ἀντορθόδοξως καὶ ἀντικανονικῶς ὑποστηρίζεται, ἀλλ' ὅλως ἀντιθέτως, προστάτης τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τοὺς λόγους τοῦ ἱεροῦ Κανόνος. Ἐρμηνεύων τὴν σχετικὴν διδασκαλίαν τοῦ ΙΕ' Κανόνος τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου ὁ ἱερός Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης, γράφει:

«Ἐὰν ἰδῆ οἱ ρηθέντες πρόεδροι εἶναι αἰρετικοί, καὶ τὴν αἵρεσιν αὐτῶν κηρύττουσι παρρησίᾳ, καὶ διὰ τοῦτο χωρίζονται οἱ εἰς αὐτοὺς ὑποκείμενοι, καὶ προτοῦ νὰ γίνῃ ἀκόμη συνοδικὴ κρίσις περὶ τῆς αἵρέσεως ταύτης, οἱ χωριζόμενοι αὐτοί, ὅχι μόνον διὰ τὸν χωρισμὸν δὲν καταδικάζονται, ἀλλὰ καὶ τιμῆς τῆς πρεπούσης, ὡς ὀρθόδοξοι, εἶναι ἄξιοι, ἐπειδὴ, ὅχι σχίσμα ἐπροξένησαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μὲ τὸν χωρισμὸν αὐτόν, ἀλλὰ μᾶλλον ἠλευθέρωσαν τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὸ σχίσμα καὶ τὴν αἵρεσιν τῶν ψευδεπισκόπων αὐτῶν.

Ὁ γνωστὸς ἐπίσης Σέρβος Κανονολόγος Ἐπίσκοπος Νικόδημος Μίλας, ἀναφερόμενος δι' εἰδικῆς μελέτης του εἰς τὸν ἀνωτέρω Κανόνα, καὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημείου, τονίζει:

«Ἐὰν Ἐπίσκοπος ἢ Μητροπολίτης ἢ Πατριάρχης ἄρξῃται νὰ διακηρύττῃ δημοσίᾳ ἐπ' Ἐκκλησίας αἵρε-

τικήν τινά διδασχὴν, ἀντικειμένην πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν, τότε οἱ ὑποτασσόμενοι αὐτῷ κέκτηνται δ ι κ α ί ω μ α ἅμα καὶ χ ρ έ ο ς νὰ ἀποσχοινησθῶσι π ά ρ α υ τ α... ἐκεῖνου, διὸ οὐ μόνον εἰς οὐδεμίαν θέλουσιν ὑποβληθῆ κανονικὴν ποινήν, ἀλλὰ θέλουσι καὶ ἐπαινεθῆ εἰσέτι, καθ' ὅσον διὰ τούτου, δὲν κατέκριναν καὶ δὲν ἐπανεστάτησαν ἐναντίον τῶν νομίμων ἐπισκόπων, ἀλλ' ἐναντίον ψ ε υ δ ε π ι σ κ ό π ω ν καὶ ψ ε υ δ ο δ ι δ α σ κ ά λ ω ν· οὔτε καὶ ἐδημιούργησαν τοιουτοτρόπως σχίσμα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀλλ' ἀντιθέτως ἀ π ή λ λ α ξ α ν τὴν Ἐκκλησίαν, ἐν ὧν ἠδυνήθησαν μέτρῳ, τοῦ σχίσματος καὶ τῆς διαιρέσεως». (Ἐν: PRAVILA PRAVOSLAVNE CZORVE S TUMACENJIMA, II, NOVI SAD 189, 66, 290, 291).

* * *

Σημειωτέον ὅτι αἱ ἀνωτέρω ἐρμηνεῖαι εὐρίσκονται ἐν ἀπολύτῳ συμφωνίᾳ πρὸς τὴν Πατερικὴν διδασκαλίαν καὶ πρᾶξι τῆς Ἐκκλησίας. Οὕτως, ὁ μὲν ἱερός Χρυσόστομος, ἀναφερόμενος εἰς τὸ γνωστὸν χωρίον τῆς πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς: «πεῖθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπέικετε», γράφει: «Πῶς οὖν Παῦλός φησιν, πεῖθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπέικετε; Ἀνωτέρω εἰπὼν, ὧν ἀναθεωροῦντες τὴν ἔκθασιν τῆς ἀναστροφῆς, τότε εἶπε πεῖθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπέικετε. Τί οὖν, φησίν, ὅταν πονηρὸς ἦ καὶ μὴ πειθώμεθα; πονηρὸς πῶς λέγεις; Εἰ ΜΕΝ ΠΕΡΙ ΠΙΣΤΕΩΣ ΦΕΥΓΕ ΚΑΙ ΠΑΡΑΙΤΗΣΑΙ, μὴ μόνον ἂν ἄνθρωπος ἦ, ἀλλὰ καὶ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ κατιῶν» (P.G. 34, 231A).

Ὁ δὲ μέγας Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, ἀπευθυνόμενος δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὴν μερίδα τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τῆς Κων/λεως, ἣ ὁποία εἶχε ἀποκηρύξει τὸν Νεστόριον, ἅμα τῇ γνώσει τῆς κακοδοξίας του, τονίζει πρὸς αὐτοὺς τὰ ἐξῆς σπουδαιότατα: «Ταύτην ἐν ἑαυτοῖς ἀναζωπυροῦντες αἰεὶ τὴν πίστιν, ἀσπίλους καὶ ἀμώ-

Ὁ δὲ πολὺς ἐν ὁμολογηταῖς καὶ ὁσίοις Μελέτιος ὁ Γαλησιώτης, στηλιτεύων ἐν πριητικῷ λόγῳ τοὺς κακοδόξους ποιμένας τῆς ἐποχῆς του (17' αἰῶν) γράφει τὰ ἀκόλουθα:

«Μὴ πείθεσθε μονάζουσι, μηδὲ τοῖς πρεσβυτέροις, ἐφ' οἷς ἀνόμως λέγουσι, κακίστως εἰσηγοῦνται. Καὶ τί φημι μονάζουσι, καὶ τί τοῖς πρεσβυτέροις; μηδ' ἐπισκόποις εἶκετε τὰ μὴ λυσιτελοῦντα πράττειν καὶ λέγειν καὶ φρονεῖν δολίως παραινοῦσιν· οἵτινες περικείμενοι μόρφωσιν εὐσεβείας, πᾶσαν τὴν δύναμιν αὐτῆς εἰσὶν ἀπηρνημένοι...

Οἷς οὐ προσήκον πείθεσθαι, κἂν καὶ ποιμένες εἶεν, ἀλλ' οὐδ' ἐνδέχεται καλεῖν τούτους ποιμένας ὄλως, τοὺς λυμεῶνας καὶ φθορεῖς τῆς χριστιανύμου ποιμένης καὶ μὴ τοὺς ὄρους σώζοντας τῆς ἀρχιερωσύνης».

(Ὅτι αἰρέσεων καὶ τῶν κακῶν πάντων αἴτιοι οἱ ποιμένες, «Ὁ Ἄγιορείτης», Νο 12, σελ. 3 - 4).

Καὶ οἱ Ἄγιορεῖται Πατέρες γράφοντες τὴν ἰδίαν ἐποχὴν πρὸς τὸν ἄζυμίτην αὐτοκράτορα Μιχαήλ τὸν Παλαιολόγον, τονίζουν: «Καὶ πῶς ταῦτα ἀνέξεται ὀρθόδοξου ψυχῆ καὶ οὐκ ἀποστήσεται τῆς κοινωνίας τῶν μνημονευσάντων αὐτίκα, καὶ ὡς καπηλεύσαντας τὰ θεῖα τούτους ἠγήσεται; Πλὴν ὅτι μολυσμὸν ἔχει ἡ κοινωνία, ἐκ μόνου τοῦ ἀναφέρειν αὐτόν, κἂν ὀρθόδοξος εἶη ὁ ἀναφέρων». (Θεοδωρήτου Μοναχοῦ, Μοναχισμὸς καὶ Αἵρεσις, Ἀθῆναι 1977, σ. 216).

Ὁ δὲ ὁμολογητῆς πατριάρχης Κων/λεως Ἰωσήφ, ἀναιρῶν διὰ πολυσελίδου ἀπολογίας του τὸν τὸ μὲν τοῦ ἀνωτέρω λατινόφρονος αὐτοκράτορος, γράφει εἰς τι σημεῖον, ἀναφερόμενος εἰς σχετικὸν κείμενον τοῦ Μ.

Βασιλείου: «Ὅρα γοῦν τὸν θαυμάσιον ἐν τούτοις τί διατάσσεται· κἂν τὴν ὑγιῆ μὲν ὁμολογῶσι πίστιν φησί, πρὸς δὲ τοὺς μὴ ὀρθόφρονας κοινωνίαν ἔχωσιν, ἀπέχε-
τε ἀπ' αὐτῶν, εἰ μὴ μεταβάλλοιντο, καὶ τῆς τῶν τοιού-
των κοινωνίας ἑαυτοὺς ἀφιστῶσι, καὶ ἀδελφοὺς αὐτοὺς
μὴ ἔχετε...». Dossier Grec de l' Union de Lyon (1273-1277),
Par V. Laurent et J. Darrouzes, Paris, 1976, σ. 177.

Τέλος, τὰ Πρακτικὰ τῶν ἁγίων Συνόδων περιγρά-
φουν λεπτομερῶς τὰς ποινὰς καὶ τὴν ἐν κλαυθμῷ με-
τάνοιαν, ὧν ἐκείνων ποὺ δὲν ἔσπευσαν ν' ἀπομακρυν-
θοῦν τῆς εἰκονομαχικῆς αἰρέσεως, εὐθύς ὡς ἔλαβον
γνώσιν αὐτῆς, ἀλλ' ἐβράδυνον κοινωνοῦντες τοῖς αἰρε-
τικοῖς.

Α'. «Β α σ ί λ ε ι ο ς ἐπίσκοπος Ἀγκύρας εἶπεν:
“Ὅθεν καὶ ἐγὼ ἐπίσκοπος Ἀγκύρας τῆς πόλεως, προ-
αιρούμενος ἐ ν ω θ ἦ ν α ι τῇ Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ...
ταύτην τὴν παροῦσαν ἔγγραφον ἀπολογίαὶν ποιούμεαι
καὶ προσάγω ὑμῖν τοῖς ἐξ ἀποστολικῆς αὐθεντίας λα-
βοῦσι τὴν ἐξουσίαν. Ἐν ταύτῳ δὲ καὶ συγγνώμην ἐξαι-
τοῦμαι παρὰ τῆς Θεοσυλλέκτου ὑμῶν μακαριότητος ὑ-
πὲρ ταύτης μου τῆς ἑ ρ α δ υ τ ἦ τ ο ς. Δέον γάρ ἦν
μὴ ὑστερηκέναι με πρὸς τὴν τῆς Ὁρθοδοξίας ὁμολογι-
αν· ἀλλὰ τῆς ἄκρας μου ἀμαθείας καὶ νωθρείας καὶ ἡ-
μελημένης διανοίας ἐστὶ τοῦτο».

Β'. «Τῇ ἁγίᾳ καὶ Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ Θεοδόσιος
(ἐπίσκοπος Ἀμορίου) ὁ ἐλάχιστος χριστιανὸς ὁμολο-
γῶ καὶ συντίθεμαι καὶ δέχομαι καὶ ἀσπάζομαι... Καὶ
διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς ἅγιοι τοῦ Θεοῦ καὶ βοῶ ἡ-
μαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιον ὑμῶν· δέξασθέ με
ὡς ἐδέξατο ὁ Θεὸς τὸν ἄσωτον καὶ τὴν πόρνην καὶ τὸν
ληστήν· ζητήσατέ με καθὼς ἐζήτησεν ὁ Χριστὸς τὸ ἀ-
πωλωλός, ὃ ἀνέλαθε ἐπὶ τῶν ὤμων. (Σπ. Μήλια, Δαψι-
λεστάτη... τόμ. Β', σ. 729, 742).

Οὐδαιμοῦ τῶν ἀνωτέρω κειμένων οἱ ἅγιοι συντάκται

των προέτρεψαν τούς αγωνιζομένους κατά τῆς αἰρέσεως ὀρθοδόξους νά μὴ διακόπτουν τὴν μετὰ τοῦ αἰρετικοῦ κοινωνίαν, ἐὰν προηγουμένως οὗτος δὲν «καταδικασθῆ ὑπὸ τοῦ συνόλου τῶν ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας, τῶν ὀρθοτομούντων τὸν λόγον τῆς ἀληθείας...». Ἀντιθέτως μάλιστα ἐπήνεσαν σφόδρα τούς μὴ ἀκολουθήσαντας τὴν προτροπὴν τοῦ Ἱεροκοινοτικοῦ ἐγγράφου, τιμωρήσαντες ἀντ' αὐτῶν τούς ἐν κοινωνίᾳ μετὰ τοῦ κακοδόξου παραμείναντας μέχρι τοῦ τῆς συνόδου καιροῦ!

Εἶναι αἰρετικὸς ὁ πατριάρχης Δημήτριος;

“Ὅτι ὁ πατριάρχης Δημήτριος ἐξέκλινε τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ἀληθείας κακοδοξῶν καὶ λατινοφρονῶν δημοσίᾳ. θὰ ἤρκει νὰ τὸ ἀποδείξη καὶ μόνον ὁ ἐνθρονιστήριος αὐτοῦ λόγος. Εἰς αὐτόν, ἄνευ συστολῆς τινος ἢ διπλῆς, καίτοι οἱ πάντες ἐγνώριζον τὸ φθοροποιὸν καὶ κακόδοξον ἔργον τοῦ μασώνου καὶ οἰκουμενιστοῦ προκατόχου τοῦ Ἀθηναγόρου, ἐν τούτοις ἐδήλωσεν ἀνερυθριάστως πρὸς ἅπαντα τὸν κόσμον τὰ κάτωθι: «Καὶ διαδηλοῦμεν τὴν πρόθεσιν ἡμῶν, ὅπως ἐν πιστότητι πρὸς τὴν μέχρι τοῦδε γραμμὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀκολουθήσωμεν τὴν ἀγίαν καὶ μεγάλην γραμμὴν τοῦ μεγάλου προκατόχου ἡμῶν, τοῦ ἀοιδίμου πατριάρχου Ἀθηναγόρου τοῦ Α΄»! Καὶ μετ' ὀλίγον, εὐκαιρίας δοθείσης: «Τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον μετὰ τόσης εἰλικρινείας καὶ ζήλου ἤρχισεν ὁ μακαρίας μνήμης μέγας προκάτοχος ἡμῶν Πατριάρχης Ἀθηναγόρας θὰ συνεχισθῆ μετὰ τῆς ἰδίᾳς συνεπειᾶς καὶ καθ' ὅλον τὸ διάστημα πού ὁ Θεὸς θὰ ἐπιτρέψῃ νὰ εὕρισκώμεθα εἰς τὴν διακονίαν ταύτην»! (Ἐπίσκεψις, Νο 90, σ. 14). Ὑπάρχει ὁμοίως καὶ ἡ ἀξιοθρήνητος συνέχεια.

2. Δι' ειδικοῦ Διαγγέλματος ἐπὶ τῇ 25ετίᾳ τοῦ Π. Σ. Ἐκκλησιῶν ὁ κ. Δημήτριος ἐπαινεῖ τοὺς διευθύνοντας τοῦτο, εὐχόμενος «μακρὰν καὶ εὐλογημένην ἐφ' ἐξῆς πορείαν»! Ἐν συνεχείᾳ ἐκφράζει τὴν θαθεῖαν ἱκανοποίησίν του, ὡς καὶ τῆς περὶ αὐτὸν Συνόδου, διὰ τὰς ἐνεργείας τῶν προκατόχων των. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐνεργειῶν ἰδιαιτέρως τονίζεται «Ἡ ἐγκύκλιος πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ» τοῦ 1920. Κατ' αὐτήν, ὡς γνωστόν, «ἐπιβάλλεται ἵνα ἀναζωπυρωθῇ καὶ ἐνισχυθῇ πρὸ παντὸς ἡ ἀγάπη μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν, μὴ λογιζομένας ἀλλήλας ὡς ξένας καὶ ἀλλοτρίας, ἀλλ' ὡς συγγενεῖς καὶ οἰκείας ἐν Χριστῷ καὶ συγκληρονόμους καὶ συσσώμους τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Χριστῷ»! (Ἐπίσκεψις, Νο 90, σ. 14). Ἐρωτῶμεν τοὺς ὑπερασπιστὰς Δημητρίου: Ἐὰν πᾶς ὁ ἀποδεχόμενος καὶ μόνον τὴν ἀνωτέρω ἐγκύκλιον, καθίσταται αὐτόχρημα αἰρετικὸς, ὁ καὶ ἐπαινῶν αὐτήν, καὶ μάλιστα ἐκ τοῦ θήματος τοῦ Οἴκ. Θρόνου, πῶς δέον νὰ χαρακτηρισθῇ;

3. Μνημονεύει τοῦ πάπα ἐν τοῖς διπτύχοις, ἐξακολουθῶν τὸ ἀνόσιον ἔργον τοῦ προκατόχου του. (Ἐπιθ. Τύπος, 1.12.'69, ἄρθρον τοῦ Μητροπολίτου Φιλαρέτου τῆς Ρ. Διασπορᾶς).

4. Ἀνεγνώρισε τὸν παπισμὸν ὡς Ἐκκλησίαν, ὄργανον δηλ. σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων, ὡς τυγχάνει καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία. (Ἐπίσκεψις, Νο 90, σ. 18).

5. Διὸ καὶ δέχεται τὸν πάπαν ὡς «σεβάσμιον ἀδελφὸν» καὶ «πρῶτον ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ» ἐφ' ὅσον τυγχάνει κατὰ τοὺς ἰδίους του λόγους: «ὁμότροπος καὶ ὁμόζηλος τῶν πρωτακορυφαίων Πέτρου καὶ Παύλου»! (Ἐπίσκεψις, 15.12.'77, σ. 3 καὶ 4 καὶ Νο 139, 159, 161, 214, ἔνθα τονίζονται αἱ αὐταὶ κακὸδοξοὶ θέσεις).

6. «Συνεχάρη ἐγκαρδίως» τὸν οἰκουμενιστὴν Μητρο-

πολίτην Θυατείρων Ἀθηναγόραν, διὰ τὴν συγγραφὴν τοῦ ἔργου του «Ὁμολογία Θυατείρων», εἰς τὴν ὁποίαν περιέχονται μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ αἱ κάτωθι βλασφημίας: «Οἱ χριστιανοὶ πιστεύουν ὅτι ἀληθινὴ χειροτονία καὶ Ἱερωσύνη ἔχουν καὶ μεταδίδουν, οἱ Ὁρθόδοξοι ἐπίσκοποι, οἱ Κοπτοαρμένιοι καὶ Αἰθίοπες ἐπίσκοποι, οἱ Ἀγγλικανοὶ ἐπίσκοποι... Δι' αὐτὸ καὶ τὰ μυστήρια τῶν Ἀγγλικανῶν εἶναι μυστήρια τῆς Μιάς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ὡς εἶναι καὶ τὰ μυστήρια τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν». Καὶ ἵνα παραλείψωμεν ἄλλας κακοδοξίας του, ἀναφέρομεν τὸ μασονικὸν σύνθημά του: «Δι' αὐτὸ ἡ ἰδέα ὅτι ἡ Μασονία εἶναι θρησκεία, εἶναι λαθασμένη!» Παρομοίαν πῶς στάσιν ἀπέναντι τῆς Μασονίας ἐτήρησε καὶ ὁ ἐπαινέτης του κ. Δημήτριος, ἀποφυγὼν νὰ καταδικάσῃ τὴν Μασονίαν καὶ νὰ ἀποσεῖσῃ τὴν κατ' αὐτοῦ δημοσίαν κατηγορίαν ἐπὶ μασονισμῷ. (Μητρ. Θυατείρων, Ἀθηναγόρου Κοκκινάκη, «Ἡ Ὁμολογία Θυατείρων», Λονδίνον 1975, σ. 203, 273, 283).

7. Παρουσία του ἐπὶ τῇ ἐπισκέψει τοῦ πάπα εἰς τὸ Ποπριαρχεῖον ἐψάλη ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ ἡ φήμη τοῦ αἵρετικοῦ ποντίφηκος. Ἐν συνεχείᾳ ἐτελέσθη ἐνωτικὴ Λειτουργία, χοροστατοῦντος τοῦ Δημητρίου καὶ παριστοιμένου τοῦ πάπα καὶ τῶν σὺν αὐτῷ. Κατ' αὐτὴν ὁ πάπας ἀπήγγειλε τὸ Πάτερ ἡμῶν, καὶ ἐν τῷ «ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους» οἱ δύο προκαθήμενοι ἀλληλοσηπάζθησαν! (Ἐπίσκεψις, 1.12.'79, σ. 4.12.18).

8. Προσφάτως δὲ ὑπεδέχθη τὸν ἀρχηγὸν τῶν Ἀγγλικανῶν, ἐνῷ ἡ χορωδία τοῦ Πατριαρχείου ἔψαλλε τὴν φήμην τοῦ αἵρετικοῦ προτεστάντου! (Ἐπίσκεψις, 1.9.1982, σ. 2).

Τὰ ἀνωτέρω ἐνῷ καθιστοῦν καθαιρετέον καὶ ἀφωριστέον τὸν προκαθήμενον τοῦ Φαναρίου, δεσμοῦν συγχρόνως ἐν ποικίλῃ εὐθύνη, ἐπιτιμῷ καὶ ἀκοινωνησίᾳ

καὶ τοὺς ἀπανταχοῦ συμμάχους, ἐπαινέτας καὶ κοινο-
νοὺς του, ὡς καὶ τοὺς σιγῇ θεατὰς τῆς πρὸς Ρώμην τε
καὶ Γενεύην πορείας του, ἐξ ὧν ἡ Ἑλλαδικὴ Ἱεραρχία
κατέχει ἐπίζηλον θέσιν...

Συνεπῶς οὐδὲν πλέον ἀπαιτεῖται διὰ τὰ ἀποκηρυ-
χθῆ ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου συνειδήσεως τὸ Φανάριον καὶ
οἱ ἰδορυφόροι του. Τὰ ὑπὸ τῶν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Ἁγί-
ου Ὁρους ὑποστηριζόμενα, ὅτι δῆθεν μετὰ τὴν
θείαν Λειτουργίαν τοῦ Δημητρίου μετὰ τοῦ πάπα, ἀπο-
κτοῦν οἱ ὀρθόδοξοι τὸ δικαίωμα τῆς ἀποκηρύξεώς του,
δὲν ἔχονται οὐδεμιᾶς Κανονικῆς ἢ Πατερικῆς ὑποστηρί-
ξεως. Τοὺς ἐρωτῶμεν: Μετὰ ποίων αἰρετικῶν συλλει-
τούργησαν οἱ Ἄρειοι, Νεστόριοι, Εὐτυχεῖς καὶ Εἰκονο-
μάχοι διὰ τὴν ἀποκηρυχθῆν πάραυτα ὑπὸ τῶν πιστῶν;
Δὲν ἀπεκηρύχθησαν διὰ τὴν αἵρεσίν των καὶ μόνον;
Οὕτω καὶ σήμερον. Ὁ κηρυττόμενος σ υ γ κ ρ η τ ι σ
μ ὁ ς εἶναι ἢ πλέον ἀπαισία αἵρεσις.

«Οἱ ἐνωτικοὶ εἶναι συγκρητισταί. Δὲν τοὺς ἐνδιαφέ-
ρει ἡ συγχώνευσις, ἀλλὰ ἡ σ υ ν ὑ π α ρ ξ ι ς. “Ὁλοι
στὸ Θεὸ πηγαίνουμε, ὁ καθένας ἀπὸ τὸ δικό του δρό-
μο”. Αὐτὸ τὸ μασονικὸ μοτίβο εἶναι ἡ πεμπτουσία τοῦ
συγκρητισμοῦ»... Γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ θὰ ποτισθοῦν
μὲ τὸ δηλητήριον τοῦ συγκρητισμοῦ ὁ Χριστὸς εἶναι ἕ-
νας μ ε γ ἄ λ ο ς μ ὁ σ τ η ς, ἕνας μέγας φιλόσο-
φος... Εἶναι ἕνας δρόμος, ὄχι ὅμως Ὁ ΔΡΟΜΟΣ. Εἶναι
μιὰ ἀλήθεια, ὄχι ὅμως Ἡ ΑΛΗΘΕΙΑ...».

» Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἕνας δρόμος, δὲν εἶναι ὅμως
ὁ δρόμος. Ὑπάρχουν ἄλλοι δρόμοι ἐξ ἴσου καλοί. Δὲν
πρόκειται νὰ γίνῃ συγχώνευσις. Ὁ καθένας ἅς κρατή-
σῃ τὸν δρόμον του. Φθάνει νὰ μὴν εἶναι φανατικός, νὰ
μὴ νομίζῃ πὼς μόνο ἡ Ὁρθοδοξία ὑπάρχει στὸν κόσμον
καὶ τίποτε ἄλλο. Νὰ μὴ νομίζῃ πὼς μόνο οἱ Ὁρθόδοξοι
Ἐπίσκοποι εἶναι Ἐπίσκοποι καὶ οἱ αἰρετικοὶ δὲν εἶναι
τίποτε. Νὰ μὴ νομίζῃ πὼς μόνο ἐν Χριστῷ γνωρίζει κα-

νείς τὸν Θεὸ καὶ ὅτι τόσα ἑκατομμύρια Ἑβραῖοι, Μωαμεθανοί, Βουδδισταὶ κλπ. εἶναι μακρὰ ἀπὸ τὸν Θεόν.

» Αὕτη εἶναι ἡ αἵρεση μὲ τὴν ὁποία παλεύουν οἱ πιστοὶ Ὁρθόδοξοι σήμερον καὶ ὄχι γιὰ κάποια ἔνωσιν μὲ τὸν πάπα ποὺ ἀκόμη φαινομενικῶς δὲν ἔγινε πλήρως. Εἶναι ἡ ἄρνησις τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας του. Ἡ αἵρεσις αὕτη ἔχει διαποτίσει ἀπ' ἄκρου σὲ ἄκρο τὸν ἑλληνικὸ χῶρο, ἔγινε πιά τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι καὶ θίωμα τῶν Ρωμιῶν. Καὶ ὅμως ἐν γνώσει τῆς καταστάσεως νανουρίζουν οἱ δάσκαλοι αὐτὰ τὰ πνευματικὰ τοὺς παιδιὰ μὲ τό: «Ἄν ὁ πατριάρχης προχωρήσῃ ἀκόμη, ἂν προβῆ εἰς "ἑνώσεις", τότε θὰ ἴδῃς...».

» Ἄλλὰ «ἑνώσεις» τέτοιες δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ γίνουν καὶ οἱ ἀφελεῖς μαθηταὶ τοὺς δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ ἴδουν... (Α. Καλομοίρου, Τὸ σύγκριμα, σελ. 23 - 5, Θεσσαλονίκη 1976).

Διὰ τὴν κηρυττομένην, λοιπόν, καὶ μόνον αἵρεσιν τοῦ Συγκρητισμοῦ τὸ Φανάριον εἶναι ἄξιον πάσης ἀκοινωνησίας. Τὸ ὅτι κοινωνεῖ συγχρόνως καὶ τοῖς αἰρετικοῖς λατίνοις, τοῦτο εἶναι ἄλλο κεφάλαιον, τὸ ὁποῖον ἐπαυξάνει καὶ οὐχὶ ἐλαττώνει τὴν ἀνωτέρω ὑποχρέωσιν τῶν πιστῶν.

Πάντα ταῦτα, Πανοσιολογιώτατοι Γέροντες, ἠνάγκασαν καὶ μὴ «ζηλωτικὰ» δημοσιογραφικὰ φύλλα τῶν Ἀθηνῶν νὰ ἐπιτεθοῦν δριμύτως κατὰ τοῦ πατριάρχου καὶ τῆς Συνόδου του, γράφοντες μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς:

«Κλαύσατε καὶ ἀναγγεῖλατε: Πέπτωκε Δημήτριος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ καὶ διαθέσει καὶ φρονήματι καὶ λόγῳ καὶ πράξει. Ἡθέτησεν ὁ δυστυχής, καὶ θεοπαράδοτα δόγματα καὶ θείου νόμου καὶ ἁγίου Πατέρος καὶ Ἱερὰν Παράδοσιν καὶ Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ γενικῶς τὴν πίστιν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁ κοινωνῶν Δημητρίῳ αἵρέσει κοινωνεῖ. Ὁ μνημονεύων Δημήτριον συνα-

πάγεται μετὰ τούτου τῆ αἰρετικῆ ἀπωλεία... Ὁ πατριάρχης, λοιπόν, Δημήτριος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ κατὰ τοὺς Ἱ. Κανόνας εἶναι καὶ ἀφωρισμένοι καὶ καθηρημένοι... Οἱ μὴ κοινωνοῦντες Δημητρίῳ καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ εἶναι «τιμῆς καὶ ἀποδοχῆς ἄξιοι, ὡς οἱ Ὁρθόδοξοι», παραγγέλλουσιν οἱ ἅγιοι διὰ τοῦ ἁγίου Σωφρονίου Ἱεροσολύμων (P.G. 87, 3369 - 3372) καὶ τοῦ ΙΕ' Κανόνος τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου». (Καλὴ Ὁμολογία, 1.1.'80).

Ἡ δὲ γνωστὴ ἐφημερὶς «Ὁ ρ θ ό δ ο ξ ο ς Τ ύ π ο ς» καίτοι πολλάκις ἔχει καλύψει τὰς πατριαρχικὰς ἐνεργείας, ἐν τούτοις ἐσχάτως ἔγραψε τὰ ἀκόλουθα:

«Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού στο πατριαρχικὸ θρόνο τῆς Βασιλεύουσας ἀνέβηκε ὁ Μελέτιος Μεταξάκης, ἓνας ἐσμὸς π ρ ο δ ο τ ῶ ν, μὲ ἐξαίρεσι τὸν πατριάρχη Μάξιμο τὸν Ε', λυμαίνεται τὸ Πατριαρχεῖο. Ὁ Ἀθηναγόρας ἦταν ἐκεῖνος πού ἔβλαψε περισσότερο ἀπὸ ὄλους τὴν Ὁρθοδοξία καὶ τὸ Φανάρι. Καὶ μετὰ τὸν θάνατό του κανένας δὲν βρέθηκε νὰ σταματήσῃ τὸ δύσμοιρο Πατριαρχεῖο ἀπὸ τὸ κατρακύλισμά του. Ἔτσι, σήμερα, τὸ Πατριαρχεῖο περιστοιχίζεται ἀπὸ ἄτομα, πού εἶναι ἐντελῶς ἄγευστα ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξία, πού εἶναι ἀμφίβολο ἂν πιστεύουν καὶ σ' αὐτὸν τὸν Θεὸν ἄκόμα, πού δὲν παύουν ὅμως νὰ τὸν ἐμπορεύονται καὶ ἐμπαίζουν σαρκαστικά. Γιατί, ἂν πίστευαν, κανένας τους δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ παριστάνῃ τὸν κληρικὸ ἀπὸ αὐτούς. Καὶ γι' αὐτό... ξ ε π ο υ λ ο ῦ ν τ ῆ ν Ὁ ρ θ ο δ ο ξ ί α σ ἐ τ ι μ ῆ ε ὑ κ α ι ρ ί α ς». (25.6.'82, σελ. 1).

**«Ἄνευ ἐπισκόπου ἐκκλησία
οὐ καλεῖται»**

Ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἀνωτέρω φράσιν τοῦ Ἱεροκοινοτικοῦ ἐγγράφου ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν τὰ ἄ-

κόλουθα. Ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ἰσχὺς τῆς ἀνωτέρω προτάσεως ἔγκειται εἰς τὸ κατὰ πόσον ὀρθοδοξεῖ ὁ ἐπίσκοπος. Διότι εἰς περίπτωσιν προσωπικῆς κακοδοξίας του ἢ κοινωνίας του πρὸς τὴν αἵρεσιν, τότε γενόμενος αὐτομάτως «ψευδεπίσκοπος» κατὰ τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ ἱεροῦ Κανόνος καὶ ἡ ὑπ' αὐτὸν ἐκκλησία παύει νὰ εἶναι ταμεῖον τῆς ἀληθείας, καθισταμένη «ψευδεκκλησία».

Συνεπῶς κριτήριον τῆς Ὁρθοδοξίας μιᾶς τοπικῆς Ἐκκλησίας, δὲν τυγχάνει τὸ ὅτι αὕτη τελεῖ ὑπὸ ἐπίσκοπον —τότε θὰ ἐθέτομεν τὴν ὀργάνωσιν ὑπεράνω τῆς ἀληθείας, ὅπερ παπικόν—, ἀλλ' ἐὰν οὗτος πιστεύῃ ὡς ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία πιστεύει. Ἐν ἐναντία περιπτώσει, οὐχὶ εἰς ἐπίσκοπος, ἀλλὰ σύνοδοι ὁλόκληροι ἐπισκόπων μετὰ πλήθους ὀπαδῶν, καθίστανται «ληστρικά» καὶ «συναγωγαὶ πονηρευομένων», οὐδέποτε ὅμως Ἐκκλησία, «ὁ στῦλος καὶ τὸ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας».

Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ σήμερον, λόγῳ τῆς ἀπανταχοῦ ἐξαπλώσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, σημεῖον πιστότητος πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν μιᾶς τοπικῆς Ἐκκλησίας, δὲν εἶναι τὸ ἐὰν αὕτη ἔχῃ κοινωνικὸν πρὸς τὰ «Ρωμέϊκα Πατριαρχεῖα ἐπίσκοπον, ἀλλ' ἀντιθέτως, ἐὰν οὗτος ἀφίσταται τούτων!

Ἡ Ἱστορία ἔχει νὰ μᾶς παρουσιάσῃ δις τὴν τοπικὴν Ἐκκλησίαν Κων/λεως ἄνευ ὀρθοδόξου ἐπισκόπου. Πρῶτην μὲν, ὅτε οὔσαν Ἀρειανοκρατουμένην, ὁ μεταθὰς ἐκεῖ πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ὀρθοδόξου ποιμνίου Γρηγόριος ὁ Θεολόγος εὔρε αὐτὸ «καὶ ἀνεπίσκοπον» (MANSI 3, 532)· δευτέραν δὲ ἐπὶ κακοδόξου Νεστορίου, ὅτε οἱ πιστοί, κληρὸς καὶ λαὸς ἀποκηρύξαντες αὐτὸν συνήγοντο ἄνευ αὐτοῦ (MANSI, 4, 1096)-.

Συνεπῶς ὁ ὀργανικὸς σύνδεσμος ἐπισκόπου καὶ ἀληθείας ἀποτελεῖ ὄρον ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ διὰ τὴν ὀρ-

θ ο δ ο ξ ί α ν τῆς τοπικῆς ἐκκλησίας, ἧς οὗτος προΐσταται.

Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς καὶ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ἐτόνιζε πρὸς τοὺς ἀντιπάλους του: «Οἱ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τῆς ἀληθείας εἰσί· καὶ οἱ μὴ τῆς ἀληθείας ὄντες οὐδὲ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εἰσί». (Συγγραμ. Β', 627).

Οὐχί, λοιπόν, τῆς Ἐκκλησίας οἱ κακοδοξοῦντες, οὐδὲ ποιμένες, ἀλλὰ «λύκοι ἐν προβάτου δορᾷ, φθορὰν προβάτων κατεργαζόμενοι», ἔστω κι' ἂν τιτλοφορῶνται ἀρχιποιμένες, παναγιώτατοι καὶ οἰκουμενικοί. «Καὶ τοσοῦτον μᾶλλον ἂν καὶ σφῶν αὐτῶν καταψεύδοιντο», συνεχίζει ὁ μέγας πατήρ, «ποιμένας καὶ ἀρχιποιμένας ἱερούς ἑαυτοὺς καλοῦντες καὶ ὑπ' ἀλλήλων καλούμενοι· μηδὲ γὰρ προσώποις τὸν Χριστιανισμόν, ἀλλ' ἀληθεία καὶ ἀκριβεία πίστεως χαρακτηρίζεσθαι μεμυήμεθα». ("Ἐνθ. ἀν.).

Διὰ τοῦτο εἶχε δίκαιον ὁ καθηγητὴς πατήρ Γ. Φλωρόφσκυ, ὅταν ἔγραφε: «Πολὺ συχνὰ τὸ μέτρον τῆς ἀληθείας εἶναι ἡ μαρτυρία τῆς μειοψηφίας. Εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι Καθολικὴ Ἐκκλησία τὸ «μικρὸν ποίμνιον». Ἴσως ὑπάρχουν περισσότεροι ἑτερόδοξοι παρὰ ὀρθόδοξοι. Εἶναι δυνατόν νὰ ἐξαπλωθοῦν οἱ αἰρετικοὶ παντοῦ καὶ νὰ καταλήξῃ ἡ Ἐκκλησία εἰς τὸ περιθώριον τῆς Ἱστορίας ἢ νὰ ἀποσυρθῇ εἰς τὴν ἔρημον. Αὐτὸ συνέβη κατ' ἐπανάληψιν εἰς τὴν Ἱστορίαν καὶ εἶναι πολὺ πιθανὸν νὰ συμβῇ καὶ πάλιν...

«Τὸ καθῆκον τῆς ὑπακοῆς παύει ὅταν ὁ ἐπίσκοπος παρεκλίνῃ ἀπὸ τὸν καθολικὸν κανόνα καὶ ὁ λαὸς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὸν κατηγορήσῃ, ἀκόμη δὲ καὶ νὰ τὸν καθαιρέσῃ». (Ἁγία Γραφή, Ἐκκλησία, Παράδοσις, Θεσσαλον. 1977, σ. 71, 75. Πρβλ. Ἰ. Κοτσώνη, Προβλήματα Ἐκκλησιαστικῆς Οἰκονομίας, σελ. 113).

Ἡ τελουμένη δὲ θεία Εὐχαριστία ὑπὸ τῶν ἀποκηρυξάντων καὶ πρὸ εἰσέτι συνοδικῆς διαγνώμης τὸν κακοδόξον ἱεράρχην των, τυγχάνει τελεία καὶ πλήρης καὶ οὐχὶ «ἄκυρος» ὡς ἀδοκίμως ὑποστηρίζει τὸ Ἱεροκοινοτικὸν ἔγγραφον. Διότι ἐὰν αἱ τῶν ἀδίκως καθηρημένων ἱεροπραξίαι εἶναι ὑποσταταὶ δογματικῶς καὶ τέλειαι, διὸ καὶ ὁ ἅγιος Κύριλλος τοὺς ἐ π α ι ν ε ῖ καὶ δέχεται εἰς πλήρη κοινωνίαν, ὡς εἶδομεν ἄνωτέρω, πόσῳ μᾶλλον τῶν μὴ καθαιρεθέντων, ἀλλ' ἀπλῶς διακοψάντων τὴν μετὰ τοῦ κακοδόξου κοινωνίαν; Πᾶσα διάφορος ἀντίληψις ὀδηγεῖ εἰς ἓνα ὀρθόδοξον νεοπαπισμὸν μὲ ὅλας τὰς γνωστὰς τραγικὰς ἐπιπτώσεις του.

Ἐπὶ τῆς θάσεως ταύτης πλείστα Ἱεροσολιτικὰ Μοναὶ κατὰ τὸ διάστημα 1971 - 2 εἶχον διακόψει τὸ μνημόσυνον τοῦ Ἀθηναγόρου, πράγμα ὅπερ διατηροῦν μέχρι σήμερον ἔναι ἱεραὶ Σκῆται καὶ μεμονωμένοι ἱερομόναχοι. Οὐδεὶς ὅμως κατηγόρησε τοὺς ἄνωτέρω πρεσβυτέρους, ὅτι δὲν ἐτέλουν τότε ἢ τώρα ἔγκυρον θείαν Εὐχαριστίαν. Τὰ ἄλλως λεγόμενα οὐδαμοῦ τῆς Ὀρθόδοξου Παραδόσεως στηρίζονται ἀλλὰ δίκην μορμολυκείων ἐπισείονται κατὰ τῶν ἀπλουστέρων ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀκολουθήσουν τὴν Κανονικὴν συνέπειαν. «Ἄλλ' οὖν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ οὐδεὶς ὀφείλει νοθεύειν διὰ τὴν ἰδίαν ἀμέλειαν», διακηρύττει ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, «ἀλλ' ὁμολογῶν μὲν τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν, μὴ ἀποκρύπτειν δὲ τὴν τοῦ Θεοῦ ἀλήθειαν, ἵνα μὴ ὑπόδικοι γενόμενοι μετὰ τῆς τῶν ἐντολῶν παραβάσεως καὶ τῆς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ παρεξηγήσεως».

Λόγῳ τῆς σπουδαιότητος ὅμως τοῦ θέματος, ἐκρίνομεν καλὸν νὰ προσθέσωμεν ἐνταῦθα καὶ τὰ κατωτέρω, τὰ ὁποῖα μετὰ περισσῆς δυνάμεως καὶ σαφηνείας συμβάλλουν ἀποφασιστικῶς διὰ τὴν ὀρθὴν ἐρμηνείαν τοῦ τοσοῦτον εἰς τὰς ἡμέρας μας παρεξηγημένου πατερικοῦ ἑδαφίου: «Ἄνευ ἐπισκόπου Ἐκκλησία οὐ καλεῖται».

«Γιατί όμως αισθάνονται οί Χριστιανοί τόσο πολύ έντονα τήν ανάγκη νά καταφύγουν όπωσδήποτε σέ μιὰ διοικητικά οργανωμένη Έκκλησία; Αυτό γίνεται γιατί ή 'Ιστορία έχει μεγάλη δύναμη στήν ψυχή μας. Έπειδή τήν Έκκλησία μέσα στούς αιώνες τήν γνωρίσαμε οργανωμένη σέ Πατριαρχεία και σέ Συνόδους, τήν ταυτίσαμε μέ τήν όργάνωσή της αὐτήν, ξεχνώντας ότι, κατά τήν διάρκειαν τῶν αἱρέσεων, ή όργάνωση αὐτή χανόταν γιά τούς Όρθοδόξους και γινόταν τὸ ὄπλο τῆς κακοδοξίας ἐναντίον τους. "Όμως, στούς ἀποκαλυπτικοὺς καιροὺς ποὺ ζοῦμε, έχουμε ἀφήσει πιά πίσω τήν 'Ιστορία και μπήκαμε στήν Έσχατολογία. Η πνευματικὴ μας ἐπιβίωση ἐξαρτᾶται ἀπὸ τήν συνειδητοποίηση αὐτοῦ τοῦ γεγονότος. "Έπесαν πιά ὅλα τὰ ιστορικά μας ἀντερεισμάτα. Η ἀποστασία ἄλλαξε τοὺς ποιμένας σέ λύκους και ή οργανωμένη Έκκλησία ποὺ ξέραμε εἶναι πιά σήμερα ἀγέλη λύκων και θάνατος προβάτων. Ό διάβολος εἶναι πιά λυμένος. Γιά νά ἐπιβιώσουμε πρέπει νά δοῦμε τήν Έκκλησία στή μυστικὴ και μυστηριακὴ της οὐσία, γυμνωμένη ἀπὸ τὴ διοικητικὴ της όργάνωση ποὺ γνωρίσαμε στήν 'Ιστορία. Στὴν ἀρένα οί μάρτυρες γυμνοὶ ἀντιμετώπιζαν τὰ θηρία. Γυμνὴ και ή στρατευομένη Έκκλησία τῶν ἐσχάτων καιρῶν θὰ παλέψει μαζί τους, χωρίς Συνόδους, χωρίς Πατριαρχεία, χωρίς σύνδεσμο τῶν κατὰ τόπους μικρῶν Έκκλησιῶν ἄλλον ἀπὸ τὸν Χριστὸν και τήν κοινωνία τους μέ τήν θριαμβεύουσα Έκκλησία.

» Τὸ συνηθισμένο λοιπὸν ἐρώτημα: «Καλὰ νά φύγουμε ἀπὸ τὸν Οἰκουμενισμό, ἀλλὰ σέ ποιά Έκκλησία νά πᾶμε;» δὲν έχει τὴ θέση του σήμερα. Γιατί δὲν πρόκειται νά πᾶμε πουθενὰ ἀλλὰ νά μείνουμε στήν Έκκλησία τοῦ Χριστοῦ, στήν Έκκλησία τῶν Πατέρων ν' ἀρ-

νηθοῦμε τις παραποιήσεις καὶ νὰ μείνουμε στὴν ἀλήθεια ποὺ ἀπὸ ἀπαλῶν ὀνύχων γνωρίσαμε, ἀλλὰ δυσκολευόμαστε πιά ν' ἀναγνωρίσουμε σ' αὐτὸ ποὺ μᾶς λέγουν ὅτι εἶναι δῆθεν Ἑκκλησία. Αὐτὴ τὴν ἄρνηση τοῦ ψεύδους καὶ τῶν παραποιήσεων θὰ τὴν πραγματοποιήσουμε ἐκεῖ ποὺ θρискόμαστε, διακόπτοντας ἀπλὰ κάθε κοινωνία μαζί της. Καὶ τότε, ὅταν θὰ ἔχουμε κάνει τὸ πρῶτο βῆμα ποὺ περιμένει ἀπὸ μᾶς ὁ Θεός, θὰ ἔλθει ὁ ἴδιος σὲ συνάντησή μας, καὶ θ' ἀνοίξει τὰ μάτια μας, ποὺ μέχρι τότε ὄνομα εἶχαν ὅτι βλέπουν, ἀλλὰ ἦταν ἀνίκανα νὰ δοῦν τὸν ἀληθινὸ Χριστό. Καὶ ὅταν τὸν δοῦμε θὰ τρέξουμε στὸν πιὸ ἀκριβὸ μας φίλο, ὅπως ἔτρεξε ὁ Φίλιππος στὸν Ναθαναήλ καὶ θὰ τὸν καλέσουμε νὰ ρηθῆ νὰ δεῖ κι' αὐτός, ὅσο κι' ἂν ἀμφιβάλλει γιὰ τὸ καλὸ ποὺ μπορεῖ νὰ ἔλθει ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ. Ἔτσι σχηματίζεται τὸ «μικρὸ ποίμνιο», ἡ μικρὴ τοπικὴ ἐκκλησία. Οἱ ἀληθινοὶ Ἰσραηλίτες θρискουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον καὶ ἔρχονται μαζί στὸν Χριστό, λαϊκοὶ καὶ ἱερεῖς καὶ Ἐπίσκοποι.

» Αὐτὴ ἡ δραματικὴ ἀλλὰ εὐλογημένη διαδικασία εἶναι ἤδη ἀπὸ δεκαετίες γνωστὴ στὴ Ρωσία. Ἡ λεγομένη «Ἑ κ κ λ η σ ί α τ ῶ ν Κ α τ α κ ο μ ῶ ν» δὲν ἔχει καμιὰ ἐξωτερικὴ ὁμοιότητα μὲ τις ὀργανωμένες Ἑκκλησίες ποὺ ξέρουμε, καὶ μόνον μὲ τις Ἑκκλησίες τῆς ἐποχῆς τῶν μεγάλων διωγμῶν ὁμοιάζει. Ἡ κατάσταση ποὺ ἐπικρατεῖ τώρα στὴ Ρωσία σιγὰ - σιγὰ θὰ γενικευθεῖ παντοῦ. Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι ἐλάχιστοι, διάσπαρτοι στὸν κόσμον, κρυμμένοι καὶ ἄγνωστοι στοὺς πολλούς. Ἱερεῖς μετρημένοι θὰ ἐκτελοῦν ἀποστολικές περιοδεῖες ἀπὸ πόλη σὲ πόλη, ἀπὸ ἐνορία σὲ ἐνορία, ἀπὸ χώρα σὲ χώρα, ἀνακουφίζοντας τις πνευματικὲς ἀνάγκες τῶν πιστῶν καὶ ἐνώνοντάς τους ὅλους, γνωστοὺς καὶ ἀγνώστους μεταξύ τους, μὲ τοὺς ἀφθαρτοὺς δεσμοὺς τοῦ ἀναστημένου Σώματος καὶ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ, μνημονεύοντας «πάσης ἐπισκοπῆς Ὁρθοδόξων»

για να μη προδίδεται ο πλησιέστερος αληθινός επίσκοπος, ή και από πραγματική άγνοια για το που βρίσκεται αληθινός επίσκοπος.

Και ή εποχή του Άντιχρίστου θα προχωρεί προς την αποκορύφωση της. Το ποίμνιο του Χριστού όλο και θα μικραίνει. “Όμως όσο πιο δυνατός ο πόνος των ήμερών που έρχονται, τόσο κοντύτερα μας θα είναι ο Κύριος, φθάνει να μείνουμε πιστοί μέχρι το τέλος. Το πλοίο που μάς έφερε μέχρι εδώ, ή συνοδική, διοικητική, οργανωμένη μορφή της Έκκλησίας έξώκειλε στα ρηχά της αποστασίας και διαλύεται από την βία των κυμάτων...». (Περιοδικόν «Οί Ρίζες», Δεκ. 1982, σ. 34).

“Όποιος είναι λυμένος από τα δεσμά του κόσμου και ελεύθερος από σκοπιμότητες και ύπακοές εις αντικανονικά κατεστημένα της εποχής μας, όποιος ποθειά αλήθειαν και ύπακοήν στον λόγον του Θεού και των αγίων του, αυτός βλέπει καθαρά «τα σημεία των καιρών» και επικροτεί όλη καρδιά τους άνωτέρω προφητικούς λόγους του περιοδικού, άδιαφορών διά τας ειρωνείας των «λογίων» και τας «έρμηνείας» των «ειδικών»...

Α ἴ ρ ε σ ι ς κ α ί ... κ ο μ β ο σ χ ο ἰ ν ἰ ο ν .

Άναφορικώς δε προς την προτροπήν του αυτού έγγραφου όπως «άσχοληθώμεν με το κομβοσχοίνιον μας» καθότι ή ‘Ι. Κοινότης «άγρυπνεϊ διά την διαφύλαξιν της Όρθοδοξίας», επιδεικνύουσα μεγάλην «εύαισθησίαν εις θέματα Όρθοδοξίας», παρατηρούμεν έν βραχύτητι τά κάτωθι.

Έν πρώτοις δέν τυγχάνει κτήμα της ‘Ι. Κοινότητος ή πίστις, ώστε να ενδιαφέρεται δικαιωματικώς αυτή και μόνον διά την διαφύλαξιν της. Ο Μ. Βασίλειος την χαρακτηρίζει ως «κοινόν κτήμα» πάντων των πιστών (έπ. 243), οΐτινες κατά την Έγκύκλιον των Πατριαρχών της

Ἀνατολῆς (1848) ἀποτελοῦν τὸν φρουρὸν τῆς Ὁρθοδοξίας. «Παρ' ἡμῖν οὔτε πατριάρχαι, οὔτε Σύνοδοι, γράφουν οἱ ἀνωτέρω ἀοίδιμοι, «ἠδυνήθησάν ποτε εἰσαγαγεῖν νέα, διότι ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς Θρησκείας ἐστὶν αὐτὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἦτοι αὐτὸς ὁ Λαός».

Συνεπῶς ἐν καιρῷ αἱρέσεως, ὡς τὴν σήμερον, δὲν εἶναι ἀρκετὸν εἰς τὸν μοναχὸν νὰ προσέχη μόνον τὸ κομβοσχοῖνι του· αὐτὸ θ' ἀπετέλει τὴν μεγαλυτέραν χαρὰν τῶν κακοδόξων καὶ τοῦ πατρός των διαβόλου. «Εἰ οὖν μοναχοὶ εἰσὶν τινὲς ἐν τοῖς νῦν καιροῖς», γράφει ὁ πολυάθλος ὁμολογητὴς Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, «δειξάτωσαν ἀπὸ τῶν ἔργων. ΕΡΓΟΝ ΔΕ ΜΟΝΑΧΟΥ μηδὲ τὸ τυχὸν ἀνέχεσθαι καινοτομεῖσθαι τὸ Εὐαγγέλιον, ἵνα μὴ ὑπόδειγμα τοῖς λαϊκοῖς προτιθέμενοι αἱρέσεως καὶ αἰρετικῆς συγκοινωνίας τῆς ὑπὲρ αὐτῶν ἀπωλείας λόγον ὑφέξωσι» (P.G. 99, 1049 CD).

Διηγούμενος ἐν συνεχείᾳ ὁ ἅγιος πατὴρ τοὺς ἀγῶνας τῶν μοναχῶν διὰ μέσου τῶν αἰώνων, προκειμένου νὰ διατηρηθῇ ἀμόλυντος ἡ Ὁρθοδοξία πάσης αἰρετικῆς ἐπιμιξίας, καταλήγει: «Καὶ ἵνα τὰ ἄλλα παρήσω, ἐπὶ τῆς παρούσης γενεᾶς καὶ ἐπὶ τῆς ἤδη ἐνισταμένης αἱρέσεως ὁ λόγος. Τίνες μέχρι αἵματος ἀντεκατέστησαν πρὸς τὴν ἀμαρτίαν ἀνταγωνιζόμενοι; οὐχὶ οἱ μακάριοι πατέρες καὶ ἀδελφοὶ ἡμῶν, οἳ τε τῆς καθ' ἡμᾶς Μονῆς καὶ τῶν ἄλλων; Μοναχῶν οὖν ἀληθῶς τὰ τοιαῦτα κατορθώματα καὶ ἀθλήματα, καὶ μοναχοὶ τὰ νεῦρα καὶ ἐδραιώματα τῆς Ἐκκλησίας...» (Αὐτ. 657 Α).

Ὅταν δὲ ἀναλογισθῶμεν ὅτι τὸ πάλαι ὁ Μ. Ἀντώνιος, ὁ ἡγιασμένος Σάββας, ὁ πολὺς Θεοδόσιος, ὁ Μ. Εὐθύμιος, ἐν καιρῷ αἱρέσεως δὲν ἠσύχασαν ἐν τοῖς κελίοις των, ἀλλ' ἔδωκαν καὶ προσωπικῶς τὸ παρὼν εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης «μάρτυρες τῇ προαιρέσει γενόμενοι», ὁ δὲ ἡγιασμένος πατὴρ οὐ μόνος, ἀλλὰ μετὰ δέκα χιλιάδων ὁμοῦ Μοναχῶν (MANSI, IV, 1046), καίτοι εἰ-

χον αγωνιστάς καὶ ὀρθοδόξους ἐπισκόπους εἰς τὰς ἐπαρχίας των, πῶς ἡμεῖς «νὰ κυττάξωμεν τὸ κομβοσχοίνιόν μας», οὐδαμοῦ ὀρῶντες Ἱ. Κοινότητα καὶ Καθηγουμένους εἰς τὸν στίβον τῆς καλῆς ὁμολογίας;...

“Οταν δὲ μάλιστα οἱ ἀνωτέρω ὑπεύθυνοι κοινωνοῦν ἀπαθῶς τῇ αἰρέσει τοῦ αἰῶνος μας, συνεργαζόμενοι συγχρόνως ἀγαστικῶς μετὰ τῶν κακοδόξων πρὸς παντελῆ καταστολὴν πάσης ἀντιοικουμενιστικῆς ἀντιδράσεως ἐν Ἀγίῳ Ὄρει, τότε ἢ ἀνωτέρω προτροπὴ τῆς Ἱ. Κοινότητος ἀποτελεῖ, τὸ ὀλιγώτερον, τὴν μεγαλυτέραν προσβολὴν τῆς ἀγιορειτικῆς νοημοσύνης... Ἄλλ’ ὁ χρόνος μᾶς ἔκανε ὄλους καλοὺς μαθητάς τοῦ παιζομένου εἰς ἴσος τῆς Ὀρθοδοξίας παιχνιδίου... Μήπως τὰ ὅμοια δὲν ἐκήρυττεν ἐπὶ Ἀθηναγόρου καὶ κάποιος σημαίνων Καθηγούμενος; «Νὰ κυττάξωμεν τὴν Καλογερικὴν μας νὰ δείχνουμε ἀγάπη μεγάλη στὴν Ἐκκλησίαν μας», διὰ νὰ καταλήξῃ εἰς τοὺς ἐξῆς λόγους ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀποστάτου: «Ἡ Ἐκκλησία θρηνεῖ τὴν ὀρφάνειάν της διὰ τὸν μέγαν Ἀθηναγόραν»!!! Ἀλλὰ μήπως καὶ τὸ σχετικὸν τηλεγράφημα τῆς Ἱ. Κοινότητος ἦτο καλλιτέρας πνοῆς; «... δεόμεθα ὅπως Κύριος ἀναπαύσῃ ψυχὴν αὐτοῦ ἐν σκηναῖς δικαίων, μετὰ ἱεραρχῶν Χρυσοστόμων, Γρηγορίων Φωτίων... καὶ πάντων τῶν ἁγίων». (Ἑλλ. Βορρᾶς, 8.7.72, σελ. 1).

“Οταν δὲ ἐσχάτως (Σεπτ. 1979) ἀφίχθη ἐν Ἀγίῳ Ὄρει ἡ Πατριαρχικὴ Ἐξαρχία καὶ ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς Ἱ. Κοινότητος ἠθέλησε νὰ ἐπιβάλῃ νέας ποινὰς εἰς τοὺς Ἐσφιγμενίτας Πατέρας, ὅλοι οἱ ἡγούμενοι καὶ Προϊστάμενοι, εἰδικῶς ὅμως οἱ τῶν νέων ἀδελφοτήτων, ἐπεκρότησαν πλήρως τοὺς ἀνιέρους σκοποὺς τῶν Φαναριωτῶν ἐπισκόπων, συναγωνιζόμενοι ἐνώπιόν των ποῖος θὰ φανῇ εὐπειθέστερος τοῦ ἄλλου. Ὅποια ὄντως κατάπτωσις διὰ τὴν πάλαι ποτὲ ρωμαλέαν εἰς ὁμολογίαν

Ὁρθοδοξίας Ἀγιορειτικὴν ψυχὴν! Δειγματοληπτικῶς σημειοῦμεν κατωτέρω τὴν ὁμολογίαν ἑνὸς ἐκ τῶν ἡγουμένων τῶν νέων ἀδελφοτήτων:

«Δι' αὐτὸ ἐνώπιον Ὑμῶν, Ἁγιε Πρόεδρε, ὁμολογῶ, ὅτι ἡ ἀφοσίωσίς μου πρὸς τὴν Μητέρα Μεγάλην Ἐκκλησίαν εἶναι τοιαύτη, ὥστε θὰ προετίμων νὰ πλανῶμαι, ἀλλὰ νὰ ἔχωμαι στερρῶς τῆς Ἁγίας Μητρὸς Ἐκκλησίας, παρὰ νὰ ἀληθεύω ἀνεξαρτήτως ἀπ' αὐτήν, διότι δὲν θὰ ἔχω τὴν θεβαιότητα ὅτι πατῶ σὲ ἔδαφος ἀσφαλές»!! (Πολυγραφ. Πρακτικὰ τῆς Β' Συνεδρίας τῆς 28.9.'79, σ. 2). Κατόπιν τούτου πῶς νὰ μὴ ἔχη δίκη ἡ ἀγνή ἀγιορειτικὴ ψυχὴ, ὅταν χρόνια τώρα φωνάζη: «Ἡ ἄλωσις τοῦ Ὄρους θὰ γίνῃ ἀπὸ τὶς νέες ἀδελφότητες»!..

Ἀλλὰ καὶ ἂν ἰσχυρίζετο τις ὅτι τὰ ἀνωτέρω ἔλαβον χώραν ἐν στενῷ Ἀγιορειτικῷ κύκλῳ, ἔχομεν καὶ τὰς διαλέξεις τῶν νεωτέρων Καθηγουμένων ἐν μέσαις Ἀθήναις, ἀναφερομένας εἰς τὴν δῆθεν «Θεολογικὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἁγίου Ὄρους σήμερον». Ποίαν μαρτυρίαν; Τὴν διατήρησιν τοῦ μνημοσύνου τοῦ κακοδόξου ἡγέτου τοῦ Φαναρίου, ἢ τοὺς διωγμοὺς καὶ ἐκθιασμοὺς τῶν Ἐσφιγμενιτῶν Πατέρων, τῶν ὁποίων κατακρατοῦν ἔτη τώρα τὴν δικαιοματικῶς ἀνήκουσαν εἰς αὐτοὺς ἐνιαυσίαν Κρατικὴν ἐπιχορηγίαν, ὥστε πιεζόμενοι οἰκονομικῶς νὰ ὑποκύψουν, δεχόμενοι τὸ μνημόσυνον; Καὶ μόνον δι' αὐτό, ὡς ἐκφρασις θίας, οἱ ὑπεύθυνοι ἀφωρίζονται καὶ καθαιροῦνται κατὰ τὴν Ζ' Οἰκ. Σύνοδον!

Δι' αὐτὸ περιέχει πολὺ σοφίαν ἡ φράσις ἑνὸς ἀπλοῦ ζηλωτοῦ, ὅστις ἀναφερόμενος σὲ κάτι τέτοιους ἡγουμένους, συνηθίζει νὰ λέῃ: «Λίγο ἀκόμη καὶ θὰ μᾶς ζητήσουν νὰ κάνομε τὰ ράσα τους φυλαχτά».

Ἐνταῦθα θὰ πρέπη ν' ἀναφερθῶμεν ἐν συντομίᾳ καὶ εἰς μίαν ἑτέραν κατηγορίαν ἡγουμένων καὶ «θεοφορουμένων» μοναχῶν, οἱ ὁποῖοι μὴ ἀρκούμενοι εἰς τὰς

ένταῦθα ὑποχρεώσεις των, περιέρχονται ἐσωτερικόν τε καὶ ἔξωτερικόν, καὶ μάλιστα ὅπου ἀνθεῖ τὸ παλαιοημερολογητικόν στοιχείον, ὥστε νὰ προκαλέσουν καὶ ἐκεῖ φθορὰ καὶ σύγχυσιν στοὺς ἀπλοϊκοὺς ἀφοῦ καὶ ἐκεῖνοι «μὲ τὸ παλαιὸν πᾶνε», καταδικάζουν τὸν Οἰκουμενισμόν, ἀλλὰ δὲν διακόπτουν τὸ μνημόσυνον καὶ τὴν κοινωνίαν μὲ τὸν πατριάρχην, διὰ νὰ μὴ θρεθοῦν ἐκτὸς Ἐκκλησίας!

» Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ξέρουν νὰ λέγουν ὠραῖα καὶ ἀληθινὰ πράγματα γιὰ τὴν ζωὴ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς ἀσκήσεως, ἀλλὰ ὅταν τοὺς ρωτήσῃ κανεὶς γιὰ ζητήματα πίστεως λέγουν ὅτι τὰ θέματα αὐτὰ δὲν κάνουν καλὸ στὴν πνευματικὴ ζωὴ καὶ ὅτι οἱ χριστιανοὶ δὲν πρέπει νὰ ἀσχολοῦνται μὲ αὐτά! Σὰ νὰ μποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ χάρις Θεοῦ χωρὶς ὀρθόδοξο φρόνημα. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἐπειδὴ δὲν ἀγωνίζονται γιὰ τὴν πίστη δὲν θίγουν κανένα καὶ τὰ ἔχουν καλὰ μὲ ὅλους. Ὅλοι λέγουν καλὰ λόγια γι' αὐτοὺς καὶ τοὺς ὀνομάζουν ἁγίους. Αὐτοὶ κάνουν τὸ μεγαλύτερο κακὸ στὶς ἀπλῆς καὶ καλοπροαίρετες ψυχές, τὶς ὁποῖες πείθουν νὰ κλείσουν τὰ μάτια καὶ νὰ ἀκολουθοῦν χωρὶς ἐρωτήσεις «τὸν πατριάρχη» καὶ τὴν «Ἐκκλησία». Αὐτοὶ εἶναι οἱ πῖο ἀποτελεσματικοὶ σύμμαχοι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἡ φοβερὴ αὐτὴ αἵρεση δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ πιάσῃ ρίζες χωρὶς αὐτούς, γιατί αὐτοὶ ἀφοπλίζουν αὐτοὺς ἀκριθῶς πού θὰ μποροῦσαν νὰ εἶναι οἱ πῖο ζωντανοὶ μαχηταὶ τῆς Ὀρθοδοξίας». (Ἄ. Καλομοίρου, Τὸ σύγκριμα, σ. 16).

Κατόπιν, λοιπόν, μιᾶς τοιαύτης «εὐαισθησίας» τῶν Ἁγιορειτικῶν Ἀρχῶν ἐνώπιον τῆς κακοδοξίας τοῦ αἰῶνος μας, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ λάθωμεν σοβαρῶς ὑπ' ὄψει τὰς δηλώσεις τῆς Ἱ. Κοινότητος περὶ «ἐπαγρυπνίσεως καὶ εὐαισθησίας εἰς θέματα Ὀρθοδοξίας»; Ἡ πῶς

νά μὴ θλιθῶμεν ἀπὸ τὴν δῆλωσιν τῶν τριῶν Ἀγιορειτῶν Καθηγουμένων, οἱ ὅποιοι πορευθέντες προσφάτως εἰς Φανάριον καὶ ἐπιστρέψαντες οἴκαδε, ἐτόλμησαν νὰ δηλώσουν: «Ἡ ἐμμονὴ τῶν Ἀγιορειτῶν εἰς τὴν ἀκραιφνῶς ὀρθόδοξον γραμμὴν ἀποτελεῖ μίαν πνευματικὴν προσφορὰν πρὸς τὸ Οἶκ. Πατριαρχεῖον»! (Ἐκθεσις τῶν ἄνωτέρω τῆς 7.10.81, σελ. 3). Τὸ μόνον ποὺ κατορθώνουν οἱ ἄνωτέρω διὰ τῶν δηλώσεών των αὐτῶν εἶναι νὰ προσβάλλουν ἑαυτοὺς καὶ νὰ μᾶς ὑπενθυμίζουν τὴν πιστότητα τῆς πολιτικῆς των πρὸς τὴν παρομοίαν τοῦ προϊσταμένου των, ὅστις προσφάτως ἐτόλμησε νὰ δηλώσῃ ὑποκριτικῶς: «Τὸ Φανάριον εἶναι πιστὸν εἰς τὴν ἀκραιφνῆ χριστιανικὴν παράδοσιν»! (Ἐπίσκεψις, 1.7.'81, σ. 15).

Διὰ τοῦτο εἰδικῶς σήμερον, θὰ πρέπη ὁ κάθε Ἀγιορεῖτης ποὺ ἐπιθυμεῖ ὄχι μόνον νὰ ὀνομάζεται, ἀλλὰ καὶ νὰ εἶναι τέκνον γνήσιον τῶν ὁμολογητῶν πατέρων του, νὰ μὴ ἐπαναπαύεται εἰς τὸ κομφοσχοῖνι του μόνον, ἀναζητῶν ἐν μέσῳ τοιαύτης ἀποστασίας κατάνυξιν καὶ ἡσυχίαν. Ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορεῖτης καὶ εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἔχει πολλὰ νὰ μᾶς διδάξῃ: «Ἐὰν ὅμως ὁ λόγος καὶ ἡ ὑπόθεσις εἶναι περὶ πίστεως καὶ τῶν παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας μας, τότε καὶ ὁ πλέον εἰρηνικὸς καὶ ἡσυχος πρέπει νὰ πολεμῇ ὑπὲρ αὐτῶν». (Ἄορ. Πόλεμος, Μέρος Β', κφ. ιθ', σημ. 1).

Διότι οἱ μοναχοὶ κατὰ τὸν Θεολόγον Γρηγόριον «τοῦτο οὐ φέρουσιν ἐπιεικεῖς εἶναι, Θεὸν προδιδόναι διὰ τῆς ἡσυχίας, ἀλλὰ καὶ λίαν εἰσὶν ἐνταῦθα πολεμικοί τε καὶ δύσμαχοι — τοιοῦτον γὰρ ἡ τοῦ ζήλου θερμότης...».

«Διὰ τοῦτο εἶναι πράγμα δεινὸν καὶ ἀπὸ τὰ πλέον αἰσχρά», γράφει ὁ ὀπαδὸς τοῦ ἁγίου Παλαμᾶ μοναχὸς Ἰωσήφ, «εἰς μὲν τὸν κίνδυνον τῆς πατρίδος ὅλοι νὰ προθυμοποιῶνται νὰ τὴν ὑπερασπίσουν καὶ ὅλοι νὰ καθί-

στανται αὐτοχειροτόνητοι ρύσται καὶ σωτήρες... εἰς δὲ τὸν κίνδυνον καὶ τὴν καταστροφὴν τοῦ δόγματος τῆς εὐσεβείας, σὺν νὰ πρόκειται γιὰ κάτι τὸ ἐλάχιστον, νὰ ἀναμένουν αὐτὸν ποὺ θὰ τοὺς διατάξῃ ν' ἀντιδράσουν καὶ ἂν τυχὸν δὲν φανῆ αὐτός, νὰ δένουν τὰ χέρια τους, κατὰ τὴν παροιμίαν, καὶ νὰ κάθωνται ἀμέριμνοι. Καὶ πῶς δὲν θὰ εἴμεθα, κατόπιν μιᾶς τέτοιας διαγωγῆς, ἄξιοι πάσης τιμωρίας;... Καὶ πῶς νὰ μὴν ὀργισθῆ κανεὶς δικαίως καθ' ἡμῶν, κατηγορῶν ἡμᾶς ἐπὶ π ρ ο δ ο σ ί α τ ῶ ν πα τ ρ ι κ ῶ ν ὄ ρ ω ν καὶ θε σ μ ῶ ν; (Δ. Τσάμη, Ἰωσήφ Καλοθέτου, Συγγράμματα, Θεσ/κη 1980, σ. 111 - 2).

* * *

Π α ν ο σ ι ο λ ο γ ι ῶ τ α τ ο ι Γ έ ρ ο ν τ ε ς,

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, πιστεύομεν ὅτι ἡ Ὑμετέρα Πανοσιολογιότης θ' ἀντελήφθη ἀρκούντως ὅποια ἄγνοια τῆς Κανονικῆς καὶ Πατερικῆς διδασκαλίας περιέχεται καὶ κηρύσσεται εἰς τὸ σχολιασθὲν Ἱεροκοινοτικὸν ἔγγραφο.

Συνεπῶς τὸ κύριον ἄρθρον τοῦ Ἀγιορείτου (Νο 16, Σεπτ. '82) οὐδόλως ὑβρίζει τὸν πατριάρχην, χαρακτηρίζων αὐτὸν αἰρετικόν· ἀπλῶς θάσει τῶν ἱερῶν λογίων καὶ τῆς μέχρι τοῦδε πορείας αὐτοῦ τοῦ προσῆψε τὸ ἐπίθετον ποὺ τοῦ ἀνήκε, χωρὶς ν' ἀφαιρῆ ἢ νὰ προσθέτη τι. Ἡ μᾶλλον ἀφαιρεῖ τι, καθόσον τὸ Συνοδικὸν τῆς Ὁρθοδοξίας τὸν χαρακτηρίζει οὐ μόνον αἰρετικόν, ἀλλὰ καὶ ὑ π ὸ ἄ ν ἄ θ ε μ α ὄ ν τ α, ὡς μὴ λέγων τοῖς αἰρετικοῖς παπικοῖς ἀνάθεμα, ἀλλὰ προσφωνῶν αὐτούς: «ἀδελφοὺς ἀγαπητοὺς καὶ σεβασμίους». Ἡ μήπως ἐὰν τὸν ἐχαρακτηρίζομεν ὡς ψ ε υ δ ε π ί σ κ ο π ο ν θὰ ἤρесе τοῦτο τῆ Ἱ. Κοινότητι; Πολὺ ἀμφιβάλλομεν. Ἐν τούτοις οὕτως τιτλοφορεῖται ὑπὸ τῶν ἱερῶν Κανόνων πᾶς ὁ ποιῶν τὰ ἔργα Δημητρίου...

Ἐὰν δὲ λάθῃ τις ὑπ' ὄψει καὶ τὰ ἐπίθετα διὰ τῶν

ὁποίων κοσμεῖ τοὺς αἵρετικούς ὁ ἱερός Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, ὁ μέγας οὗτος θεολόγος τῶν περὶ ἀγάπης κεφαλαίων, ἀποκαλῶν αὐτούς: «ληστές, δολίους, πανούργους, λυσσῶντας καὶ μαινομένους, ὄφεις δηλητηριώδεις, ἐναγείς καὶ ἀλάστορας, κύνας ἀναιδεῖς καὶ ἀντιχρίστους» (P.G. 91, σελ. 88, 92, 177, 180, 257, 260, 464, 497, 500D, 1224 καὶ ἀλλαχοῦ) ἀντιγράφων σχεδὸν τοὺς παλαιότερους σχετικούς χαρακτηρισμοὺς τοῦ θείου Χρυσοστόμου (βλ. «Ὁ Ἀγιορείτης» Νο 12, σελ. 2) τότε θὰ ἀντιληφθῆ ὅτι μᾶλλον εὐγενῶς ἐξεφράσθημεν περὶ τοῦ προκαθημένου τοῦ ἐσθεσμένου πρὸ πολλοῦ Φαναρίου.

Τὸ αὐτὸ θὰ ἡδυνάμεθα νὰ παρατηρήσωμεν καὶ διὰ τὴν κριτικὴν ποὺ ἠσκήσαμεν διὰ τοὺς κοινωνοῦντας τῷ Οἴκ. πατριαρχείῳ· οὐδὲν πλέον ἢ ἔλαττον τῶν ὄσων ἢ Ἱ. Παράδοσις τῆς Ὁρθοδοξίας ὁμολογεῖ διὰ παρομοίας περιπτώσεις.

Δ ι ᾶ τ α ὕ τ α π ᾶ ν τ α,

ὡς καὶ προφορικῶς ἐδηλώσαμεν Ὑμῖν, ἀδυνατοῦμεν νὰ διακόψωμεν τὴν ἔκδοσιν τοῦ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ, ὅστις σημειωτέον, δὲν προκαλεῖ «σκανδαλισμὸν τῶν πιστῶν» ὡς γράφετε, ἀλλ' ἀντιθέτως ἐξυπνισμὸν καὶ ἐγρήγορσιν πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ τῆς αἵρέσεως κακοῦ, τὸ ὁποῖον δίκην ποταμίου ρεύματος ἐκρέει δαψιλῶς ἐκ τῶν στενῶν τοῦ Βοσπόρου, δηλητηριάζον πᾶσαν ψυχὴν ὀρθοδόξου, ἣτις ἐξ ἀπλότητος ἠθέλεν ἐμφορηθῆ ἐκ τῶν ναμάτων αὐτοῦ. Διὸ καὶ μετ' ἐκπλήξεως διεξήλθομεν τὴν Ὑμετέραν ἐπιστολήν, τὴν π λ ή ρ ω ς σ υ μ φ ω ν ο ὕ σ α ν πρὸς τὰς ἀνωτέρω ἀναιρεθείσας ἰθέσεις τοῦ Ἱεροκοινοτικοῦ ἐγγράφου.

Εἶναι ὄντως θλιθερὸν εἰς μίαν ἐποχὴν, ὡς τὴν σημερινήν, ὅπου αἱ κατὰ τῆς κακοδοξίας φωναὶ ἐγένοντο τοσοῦτον σπάνιαι, ἀντὶ νὰ ἐνθαρρύνωνται αὗται καὶ ἐπαι-

νῶνται, νὰ καταδικάζωνται εἰς σιγήν, ἀπὸ αὐτοῦς οἱ ὅποιοι πρῶτοι, ὡς ἐκ τῆς θέσεώς των, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχον δώσει τὸ παρὸν εἰς τὸν καλὸν τῆς Ὁμολογίας ἀγῶνα.

Ἐνταῦθα παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς ἐπιτραπῇ καὶ μία ἐξομολόγησις. Πολλάκις, κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ παρόντος, θὰ ἐσκέφθητε ἴσως ὅτι ἡ παρρησία διὰ τὰ πρεσβευόμενα ὑφ' ἡμῶν ἔδωκε τὴν θέσιν τῆς εἰς τὴν ἀνάδειαν, πιθανὸν δὲ καὶ εἰς ὑπεροψίαν «ἄλλου τινὸς πάπα»... Ἐπ' αὐτοῦ ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν χωρὶς ταπεινολογίας, ὅτι πάντας Ὑμᾶς, Πανοσιολογιώτατοι Γέροντες, ὡς ἐπίσης καὶ πάντας τοὺς συναδέλφους Σας ἐν τῇ Ἱερᾷ Κοινότητι θεωροῦμεν ἀνωτέρους ἡμῶν ἐν τῇ ἀρετῇ, καὶ μόνον ὁ Θεὸς γνωρίζει μεθ' ὁποίου πόνου καὶ συναισθήσεως ἐγράφησαν τὰ ἀνωτέρω, προκειμένου νὰ ὑπακούσωμεν εἰς τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς μας.

Εἶθε, μυριάκις εἶθε, νὰ ὑπῆρχον ἕτεροι πατέρες ἀσχολούμενοι μὲ τὸ ἀντιαιρετικὸν ἔργον καὶ ἡμεῖς νὰ ἐπώμεθα ἀπλῶς, μηδέποτε ἀναγκασθέντες νὰ ἐμφανισθῶμεν δημοσίᾳ. Πόσον ὠραῖον μάλιστα καὶ Θεάρεστον θὰ ἦτο τὸ ἔργον αὐτὸ νὰ τὸ ἐξετέλουν αἱ Ἱεραὶ Ἀρχαὶ τοῦ Τόπου, ὅποτε ὁ κάθε μοναχὸς ἴθ' ἠρκεῖτο νὰ ἐπικροτῇ καὶ μόνον τὰ καλῶς ὁμολογημένα, ἀποφεύγων οὕτω τοὺς ὑποκρυπτομένους ὑφάλους καὶ ψυχικοὺς κινδύνους ποὺ ἀπειλοῦν τὴν ὁμολογοῦσαν ψυχὴν...

Ἐὰν δὲ προσέτι ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι οἱ πάντες πόθω ψυχικῆς σωτηρίας ἤλθομεν εἰς τὰ ἱερά ταῦτα σκηνώματα τοῦ Κυρίου, καὶ ὅτι πολλάκις κατὰ τὴν πορείαν τῆς ἐνταῦθα βιοτῆς μας ἠσθάνθημεν ἐντόνως τὴν βοήθειαν ποὺ μᾶς παρέσχεν ἡ συναντίληψις καὶ τὸ καλὸν παράδειγμα τοῦ ἀδελφοῦ, τότε γίνεται τοῖς πᾶσιν φανερόν, ὅπόσον ὀνήσιμος ἤθελε ἀποθῆ δι' ὅλους μας ἡ συνάθλησις καὶ εἰς τὸ πεδῖον τῆς ὁμολογίας, τῶν μὲν, ὡς ἐκ τῆς θέσεώς των προσηγουμένων, τῶν δέ, ἐπομένων καὶ συναινούντων.

Μέχρις ὅμως τ' ἀνωτέρω λάβουν σάρκα καὶ ὄστᾱ, ἡμεῖς ἐπόμενοι ταῖς Πατρικαῖς ὑποθήκαις, «ἕως ἄν ἀνοίγη ἡμῖν θύραν ὁ Κύριος, οὐ παυσόμεθα τὸ δέον ἀποπληροῦν, φοβούμενοι καὶ τρέμοντες τὸ ἀπηρητημένον τῆς σιωπῆς κρίμα».

Ἐπὶ τούτοις διατελοῦμεν
μετ' ἀγαθῶν προσδοκιῶν καὶ τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης
Κ α λ λ ί ν ι κ ο ς Μ ο ν α χ ὁ ς.
Μετὰ τῆς συνοδείας μου
Θ ε ο δ ω ρ ῆ τ ο υ Μ ο ν α χ ο Ὑ.

Ἄφοῦ ἔλαθε γνῶσιν τῆς ἡμετέρας ἀπαντήσεως ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Μονή, δὲν ἠθέλησε νὰ δώσῃ συνέχεια στὴν καθ' ἡμῶν δίωξιν, διότι, ὡς θέλομεν νὰ πιστεύωμεν, θ' ἀντελήφθη ὅτι εὐρισκόμεθα ἐν δικαίῳ. «Ὁ Ἁγιορείτης» ἐσυνέχισεν ἀνενόχλητος τὴν κυκλοφορίαν του.

Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι ἐσίγησε καὶ ἡ Ἱερὰ Κοινότης, πιθανὸν θεβαιωθείσα(;) διὰ τὴν πτώσιν της καὶ θελήσασα διὰ τῆς σιγῆς νὰ καλύψῃ αὐτήν. Δυστυχῶς παρομοίως εἶχε πράξει καὶ τὸ 1972, ὅταν ἀναιρέσαμε καθκόντως εἰδικὴν καθ' ἡμῶν ἱεροκοινοτικὴν Εἰσήγησιν, ἀναφερομένην εἰς τὸν τρόπον καὶ χρόνον προσελεύσεως εἰς τὸ Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας⁽⁶⁾.

(6). Ἡ Εὐχαριστιακὴ συμμετοχὴ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει, Ἀθῆναι 1972, σσ. 278.

Νέα δίσξις

Ἐκτοτε παρήλθον τέσσαρα ἔτη. Τὴν Μ. Τεσσαρακοστὴν τοῦ ἔτους 1986 ὁ σεβ. Γέροντάς μου ἀπεφάσισε νὰ μὲ στείλῃ εἰς Ἑνωμένας Πολιτείας, προκειμένου νὰ χειροτονηθῶ ἱερεὺς ὑπὸ τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς (Μητροπολίτου Βιταλίου). Ἦτο κάτι ποὺ τὸ ἐπεθύμει ἀπὸ τὸ 1970. Αὐτὴν ὅμως τὴν χειροτονίαν διὰ πολλοὺς λόγους δὲν ἤθελε οὔτε τὸ Ἅγιον Ὄρος, οὔτε ἀρκετοὶ φίλοι καὶ συναγωνισταὶ ἡμῶν... Ἔτσι μετὰ τὴν εἰς διάκονον χειροτονίαν μου, ἡ Ἱερὰ Κοινότης ἀπηύθυνε πρὸς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Παντοκράτορος τὸ ἀκόλουθον ἔγγραφο.

Ἱερὰ Κοινότης Ἁγ. Ὄρους

Ἄθω

Ἄρ. Πρ. Φ 2/34/448

Ἐν Καρυαῖς τῇ 15 Ἰουν. 1986

Τοῖς Ἁγίοις Ἐπιτρόποις

τῆς Ἱ. Μ. Παντοκράτορος

Εἰς τὴν Αὐτήν.

Τὴν Ὑμετέραν Πανοσιολογιότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμεθα. Φιλαδέλφως γνωρίζομεν τῇ ὑμετέρᾳ πανοσιολογιότητι τὰ ἑξῆς:

1. Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱερὰ Κοινότης ἐν τῇ ὑπὸ στοιχεῖον Κε/7.6.86 Συνεδρία Αὐτῆς ἔλαθεν καὶ ἀνέγνωσεν ἐπι-

στολήν τοῦ ἐξαρτηματικοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ἱ. Μ. Χιλανδαρίου Ἱερομ. Θεοδώρου, δι' ἧς ἐπληροφόρει τὴν Ἱ. Κοινότητα, ὅτι εὐρίσκεται εἰς U.S.A. ὁ ἡμέτερος ἐξαρτηματικὸς ἀδελφὸς τῆς καθ' ὑμᾶς Ἱ. Μονῆς Μοναχὸς Θεοδώρητος Μαῦρος, ἐφωδιασμένος μὲ Μοναστηριακὴν ἄδειαν, ἵνα λάβῃ τὸ μέγα τῆς Ἱερωσύνης Ἀξίωμα, παρὰ τῆς ὁ μ ἄ δ ο ς Φιλαρέτου.

2. Εἶναι ἀπορίας ἄξιον πῶς ἡ ὑμετέρα Πανοσιολογίτης ἐτόλμησε νὰ δώσῃ τὴν συγκατάθεσιν Αὐτῆς πρὸς χειροτονίαν τοῦ ἐν λόγῳ ζηλωτοῦ καὶ πεπλανημένου, ὡς πρὸς τὰ ὀρθόδοξα φρονήματα Μοναχοῦ, τοῦ προξενήσαντος κατὰ τὸ παρελθὸν καὶ προσφάτως τοσαύτας πληγὰς εἰς θάρος τῆς ἐνότητος τοῦ Σώματος τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Συγκεκριμένως ὑπενθυμίζομεν ὑμῖν, ὅτι ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱ. Κοινότης διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. Φ3/6/927/Κ/17.11.82 ἐγγράφου Αὐτῆς, ἐζήτησεν παρὰ τῆς ὑμετέρας Πανοσιολογίτης νὰ τιμωρήσῃ τὸν Μοναχὸν Θεοδώρητον, καθ' ὅτι εἰς τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἐκδιδόμενον περιοδικὸν «Ὁ Ἀγιορείτης», ἀρ. φύλλου 16 τοῦ Σεπτ. 1982, ἀπεκάλεσεν «Ἰούδαν» τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην καὶ ἅπαντας τοὺς μνημονεύοντας Αὐτὸν ἐν τῇ Εὐχαριστίᾳ Ἀγιορείτας Ἱερομονάχους.

Ὡσαύτως γνωρίζετε ὅτι ἡ Ἱ. Κοινότης ἐζήτησεν διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. Φ2/34/107/30.1.84 ἐγγράφου Αὐτῆς, ὅπως τιμωρήσῃτε παραδειγματικῶς τὸν εἰρημένον, καθ' ὅτι ἐνήργει πρωτοστατῶν σχισματικὰς δραστηριότητας εἰς ἡσυχαστήριον μοναζουσῶν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ὑδρας· ἡ δὲ ὑμετέρα Πανοσιολογίτης δὲν ἀνταπεκρίθη εἰς τὴν προτροπὴν τῆς Ἱ. Κοινότητος, διὸ καὶ ἠναγκάσθημεν τότε νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς ὑμᾶς ὡς ἀπαράδεκτα τὰ ὑμετέτερα ἔγγραφα διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. Φ2/34/132 ἡμετέρου ἐγγράφου.

3. Κατὰ συνέπειαν ἡ Ἱ. Κοινότης εὐρίσκεται εἰς τὴν δύσκολον θέσιν νὰ ἐκφράσῃ τὴν θαυμάστιν Αὐτῆς λύπην, διότι ἔχει τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι δὲν ἀντιμετωπίζετε μετὰ τῆς προσηκούσης ὑπευθυνότητος καὶ σοβαρότητος θέματα σχετιζόμενα μὲ αὐτὴν ταύτην τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν τῶν ὁποίων Χριστὸς ἀπέθανεν.

Τοῦτο ἀκριβῶς τὸ γεγονός τῆς σωτηρίας τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ ἀναγκάζει ἡμᾶς νὰ ἀντιταχθῶμεν εἰς τὴν ἀκριτον ἐνέργειαν τῆς Ἑμετέρας Πανοσιολογιότητος, ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ἡ εἰς διάκονον χειροτονία ἤδη τοῦ ἐν λόγῳ Μοναχοῦ.

Σὺν τούτοις λυπούμεθα, καθότι ἐδώσατε ἄδειαν, ἵνα χειροτονηθῇ εἰς μίαν δικαιοδοσίαν, οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουσαν μὲ τὴν δικαιοδοσίαν ἐξ ἧς ἐξαρτᾶται πνευματικῶς τὸ Ἅγιον Ὄρος. Τὸ γεγονός δὲ τοῦτο δις ἐξαμαρτήσατε, καθ' ὅτι καθ' ὅμοιον τρόπον ἐπετρέψατε νὰ χειροτονηθῇ εἰς U.S.A. ὁ ὡσαύτως ζηλωτῆς Γέρων τοῦ Μοναχοῦ Θεοδωρήτου Καλλίνικος, καὶ

4. Ἐπιστρέφομεν ὡς ἀπαράδεκτον τὸ ἐκ τῶν ὑστέρων, κατόπιν τῆς γενομένης εἰς διάκονον χειροτονίας ἀποσταλὲν ὑπ' ἀρ. 256/12.6.86 Ἑμέτερον ἔγγραφο, καὶ πρὸς διασφάλισιν τῆς Ἑμετέρας Πανοσιολογιότητος, ἵνα μὴ περιπέσητε εἰς παρόμοια νέα ὀλισθήματα, εὐρισκόμεθα εἰς τὴν δύσκολον θέσιν νὰ κοινοποιήσωμεν τὴν παροῦσαν καὶ τῷ Σεπτῷ Οἰκουμενικῷ Πατριαρχεῖῳ πρὸς ἐνημέρωσιν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας.

Εὐελπιστοῦντες ὅτι κατανοεῖτε, ὅτι μόνον ἐξ ἀγάπης γράφεται ἡ παροῦσα, διατελοῦμεν μετὰ τῆς ἐν Χριστῷ φιλαδελφείας.

Ἄπαντες οἱ ἐν τῇ κοινῇ Συνάξει Ἀντιπρόσωποι καὶ Προϊστάμενοι τῶν εἴκοσιν ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους Ἄθω.

* * *

Ἐπειδὴ ἱκαναὶ θέσεις τοῦ ἀνωτέρου Ἱεροκοινοτικοῦ ἐγγράφου ἔχουν ἀναιρεθῆ δεόντως εἰς τὰς προηγηθείσας σελίδας, ἐνταῦθα θὰ ἀναφερθῶμεν εἰς ὠρισμένα καὶ μόνον σημεῖα αὐτῆς, ὅπου παραποιεῖται θαναύσως ἡ ἀλήθεια.

1. Ἐν πρώτοις «Ἰούδαν» ἀπεκαλέσαμεν μόνον τὸν πατριάρχην, οὐχὶ δὲ καὶ «ἅπαντας τοὺς μνημονεύοντας Αὐτὸν ἐν τῇ Εὐχαριστίᾳ Ἁγιορείτας ἱερομονάχους», ὡς ψευδῶς καὶ κακοθούλως ἀναφέρει ἡ Ἱ. Κοινότης.

2. Τὴν ὀρθόδοξον Σύνοδον τῶν Ρώσων Ἐπισκόπων τῆς Διασπορᾶς, τὴν ὁποίαν ἐπανειλημμένως ἔχουν ἐπαινέσει ἐπίσημα χεῖλη τῶν Νεοημερολογιτῶν, οἱ ἱεροκοινοτικοὶ χαρακτηρίζουν ὡς «ὀμάδα Φιλαρέτου», ὡσὰν νὰ ἐπρόκειτο περὶ ποδοσφαιρικῆς ὀμάδος! Τοὺς παπικούς ὁμῶς ἀποκαλοῦν «Ρωμαιοκαθολικὴν Ἐκκλησίαν», δεχόμενοι ἀδιαμαρτυρήτως ὡς κεφαλὴν τῶν τὸν Δημήτριον, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὸ 1968 μνημονεύει εἰς τὰ δίπτυχά του τὸν αἰρεσιάρχην πάπαν!! Ἴδου τὸ κατάντημα τῆς πάλαι «κιθωτοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας», τοῦ ἱεροῦ Ἰθωνος.

3. Τὴν πνευματικὴν μας ἀρωγὴν πρὸς τὴν ὁμολογήσασαν τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ἀποκηρύξασα τὸν Οἰκουμενισμόν Ἱερὰν Μονὴν τῶν Ἁγίων Πάντων Σπετσῶν, τὸ ἐγγραφον χαρακτηρίζει ὡς «σχισματικὴν δραστηριότητα» καὶ «πληγὴν εἰς θάρος τῆς ἐνότητος τοῦ Σώματος τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ». Δυστυχῶς ἐκεῖ ἐφθάσαμε σήμερον, τοὺς ἀγωνιζομένους διὰ τὰς πατρώας Παραδόσεις καὶ τὰ ἱερὰ δόγματα τὸ Ἅγιον Ὄρος νὰ θεωρῆ «σχισματικούς», καὶ νὰ ὑποδέχεται συγχρόνως διὰ τῶν ἱερῶν Μονῶν του τούς... Καρδιναλίους εἰς συμπροσευχὴν, προσφέρον εἰς αὐτοὺς καὶ ἀντίδωρον! Καὶ μόνον τὸ γεγονός αὐτὸ εἶναι ἱκανὸν νὰ ἀποδείξῃ ὅτι τὸ Ἅγιον Ὄρος ἐξετράπη πλέον τῆς ἱερᾶς ἀποστολῆς του, γινόμενον σκάνδαλον καὶ παγίδα πνευματικοῦ θανάτου

διὰ τοὺς Ὁρθοδόξους, ἀφοῦ τὸ πικρὸν θεωρεῖ γλυκὺ καὶ τὸ σκότος φῶς...

4. Τὸ ἀποκορύφωμα ὅμως τῆς ἀντορθόδοξου διδασχῆς καὶ ὑποκριτικῆς ποιμαντικῆς μερίμνης τῶν συντακτῶν τοῦ ἐγγράφου περιέχεται εἰς τὴν ἐξῆς πρότασιν: «Τοῦτο ἀκριβῶς τὸ γεγονὸς τῆς σωτηρίας τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ ἀναγκάζει ἡμᾶς νὰ ἀντιταχθῶμεν εἰς τὴν ἄκριτον ἐνέργειαν τῆς Ὑμετέρας Πανοσιολογιότητος, ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ἡ εἰς διάκονον χειροτονία ἤδη τοῦ ἐν λόγῳ Μοναχοῦ».

Διὰ τῆς χειροτονίας μας «κινδυνεύει» ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ, διότι ἐλάθασαμε τὸ τῆς ἱερωσύνης χάρισμα ἀπὸ ὀρθόδοξον ἱεράρχην, ὁ ὁποῖος σθεναρῶς μετὰ τῆς Συνόδου τοῦ ἀπὸ τὸ 1968 ἐλέγχει τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον διὰ τὴν μετὰ τοῦ πάπα κοινωνίαν, ἐνῶ τὸ "Ἁγιον" Ὅρος προνοεῖ διὰ τὴν «σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν τῶν ὁποίων Χριστὸς ἀπέθανεν», ἀκολουθῶν ἀγαλλομένῳ ποδὶ τὸ πεπτωκὸς Φανάριον καὶ διώκων τοὺς ζηλωτὰς πατέρας!

Αἱ λέξεις ἔχασαν, φαίνεται, στὶς ἡμέρας μας τὸ νόημα τῶν. Ὅπως ὁ ἠθικὸς χιππισμὸς ἔχει ἀντιστρέψει τὰ κριτήρια τῆς ἠθικῆς συμπεριφορᾶς τοῦ ἀνθρώπου, θεωρῶν ὡς φυσικὸν τὴν ἁμαρτίαν, ἀφύσικον δὲ καὶ ἀνώμαλον τὴν ἀρετὴν καὶ σωφροσύνην, οὕτω καὶ οἱ σύγχρονοι ἱεροκοινοτικοί, ἔντιμον καὶ ὀρθόδοξον θεωροῦν πλέον τὸ ἀντικανονικὸν καὶ ἄθεσμον, σχισματικὸν δὲ καὶ ἀντορθόδοξον κάθε τι ποὺ ἐναντιώνεται στὴν ἀντικανονικὴν καὶ ἀφιλόθεον πορείαν τους...

Ἐπιθυμοῦσα ἐν συνεχείᾳ ἡ Ἱερὰ Κοινότης νὰ διασφαλίσῃ «ἐξ ἀγάπης», ὡς γράφει, τὴν Ἱεράν Μονὴν Παντοκράτορος ἀπὸ «παρόμοια νέα ὀλισθήματα», ἐκοινοποίησε τὴν ἐπιστολὴν τῆς εἰς τὸ Φανάρι, προκειμένου νὰ ἐπαινέσῃ ἡ μήτηρ τῆς κακοδοξίας τὴν ἐπάξιον θυγατέρα τῆς... Ὄντως δακρῦν ὁ παρῶν καιρὸς.

Ε Π Ι Λ Ε Γ Ο Μ Ε Ν Α

«Τίς δύναται νὰ ἀρνηθῆ ὅτι εἰς τὰς ρωμαιοκαθολικὰς ἀκολουθίας εἶναι παρῶν ὁ ἴδιος Κύριος Ἰησοῦς; Καὶ τίς δύναται νὰ ἀρνηθῆ ὅτι τὸ πανσθενουργὸν Πνεῦμα εἶναι τὸ τελειοῦν ὅλας τὰς ἱεουργίας καὶ τὰ μυστήρια ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀμφοτέρων τῶν ἐδῶ ἐκπροσωπούμενων Ἐκκλησιῶν;»! (Καθολικὴ, 30.6.'87).

Οἱ ἀνωτέρω λόγοι ἀποτελοῦν μέρος τῆς ὁμιλίας τοῦ προέδρου τῆς ὀρθοδόξου Ἐπιτροπῆς ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας κ. Στυλιανοῦ, ἐκφωνηθείσης ἐν τῷ Ἱ. Ναῶ τοῦ ἁγίου Νικολάου ἐν Μπάρι Ἰταλίας. Ποῖος ἐκ τῶν Ὁρθοδόξων κληρικῶν ἢ λαϊκῶν, διεμαρτυρήθη διὰ τὴν βλασφημίαν ταύτην τοῦ κ. Στυλιανοῦ, ἀναγνωρίζοντος δημοσίᾳ καὶ ἐπ' ἐκκλησίας τὰ «μυστήρια» τῆς παπικῆς αἰρέσεως; Οὐδεὶς! Οὔτε ἱεράρχαι, οὔτε θεολόγοι, οὔτε Μοναχοί... Ἀπὸ τὴν μιᾶ μεριᾶ ὁ εὐσεβισμὸς μὲ τὴν προσπάθειαν ἐπιτελέσεως «ἔργων» διὰ τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὴν ἄλλην ὁ θεολογικὸς στοχασμὸς μὲ τοὺς ἀντιπαλαισημερολογιακοὺς μύδρους του⁽⁷⁾ καὶ τὰς συχνὰς περὶ νοερᾶς προσευχῆς ἐκδό-

(7). Μητροπολίτου Νικοπόλεως Μελετίου, Ἡ Πέμπτη Οἰκουμένη Σύνοδος, Ἀθῆναι 1985, σ. 137. Ὁ αὐτὸς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Θεολόγος» ἐδημοσίευσεν τὸ 1973 εἰς «Ὁρθόδοξον Τύπον» (φύλλ. τῆς 1 - 15.8.1973 καὶ 15.12.'73) δύο ἄρθρα ὑπὲρ τοῦ πατριάρχου Δημητρίου, τὸν ὁποῖον ἄνευ τινὸς ἐνδοιασμοῦ ἀναβιβάζει εἰς τάξιν ὁμολογητοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας! Ἀναίρεσιν των βλέπε εἰς: Θεοδωρήτου Μοναχοῦ, Ὅντως «ἀξιοκατάκριτος» καὶ

σεις, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην ἢ ὑπὸ τῶν συγχρόνων νηπτικῶν προσφερομένη παραπληροφόρησις, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν αἴρεσιν⁽⁸⁾, δὲν ἀφήνουν περιθώρια διὰ ν' ἀκουσθῆ ὁ ἀντιαιρετικὸς λόγος, ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀναγκαῖος καὶ σωτήριος σήμερον διὰ τὸν παραπαίοντα καὶ ἀπληροφόρητον λαὸν τοῦ Θεοῦ.

Ἀσφαλῶς ὑπὸ τοιαύτας προϋποθέσεις καὶ διὰ τὸ προετοιμαζόμενον συλλεΐτουργον μεταξὺ Φαναρίου καὶ Ρώμης, ἐὰν γίνῃ ἐπισήμως, ἢ ἀντίδρασις τῶν ὀρθοδόξων θὰ εἶναι σπασμωδικὴ καὶ ἄκαρπος, διότι ἡ μέχρι τοῦδε διαγωγή τους ἀκριβῶς αὐτὴν τὴν πτῶσιν προητοίμαζε καὶ ἐκαλλιέργει...

Καὶ ἀπὸ μὲν τοὺς θεολόγους καὶ ἱεράρχας ὁ λαὸς δὲν περιμένει πολλὰ πράγματα, ἀπὸ τὸν μοναχισμόν ὅμως, «τὰ νεῦρα τῆς Ἐκκλησίας» κατὰ τοὺς πατέρας, ἀνέμενε μίαν καλλιτέραν στάσιν. Δυστυχῶς ἀκολουθεῖ τὴν ὁδὸν τῶν πρώτων... Μόνον 3-4 γυναικεῖαι ἀδελφότητες ἐκ τοῦ νέου ἡμερολογίου ἀπεκήρυξαν τὴν Ἐκκλησίαν των καὶ προσεχώρησαν εἰς τὴν τιμίαν παράταξιν τῶν ἀγωνιστῶν τῆς Ὀρθοδοξίας. Μοναχαὶ ἀδύναται καὶ πτωχαὶ, πρὸς κατασχύνην τῶν πλουσίων γυναικείων καὶ ἀνδρικῶν Μοναστηρίων, ποὺ ἐφησυχάζουν σὰν

«Σάλπιγξ κακοδοξίας», Ἀθῆναι 1975, σσ. 10. Ἐτέρας ἐπιθέσεις τοῦ αὐτοῦ ἐπισκόπου κατὰ τῶν Πάλλ/τῶν καὶ τῶν Ζηλωτῶν πατέρων ὄρα ἐν: «Ὁ Ἀγιορείτης», Ἰαν. 1981, σ. 3 - 4.

(8). Εἰς καὶ τῶν ἀνωτέρω ἀγιορειτῶν νηπτικῶν, ἴσως ὁ δημοφιλέστερος καὶ ἐγγὺς τῶν Καρυῶν διαμένων, εἰς τὴν ἐρώτησιν, τί θὰ πρέπει νὰ κάνουν οἱ πιστοὶ ἀναφορικῶς πρὸς τὸν Οἰκουμενισμόν, ἀπαντᾷ: «Ὅσοι εἴσθε στὸ νέον ἡμερολόγιον, καλὰ εἴσθε· καὶ ὅσοι εἴσθε μὲ τὸ παλαιόν, παραμείνατε ἐκεῖ»! Μὲ ἄλλα λόγια: ἀμφότερα τὰ στρατόπεδα καλῶς ἔχουν, τίποτα τὸ σοβαρὸν δὲν συμβαίνει· «καὶ ζήσανε αὐτοὶ καλὰ καὶ ἐμεῖς καλλίτερα»!

Δυστυχῶς αὐτὸς εἶναι ὁ καρπὸς τῆς συγχρόνου ἀγιορειτικῆς νηπτικῆς ἀσκήσεως...

νά μὴ συμβαίη τιποτα...

Οἱ ἱεροκήρυκες, ἐπίσης, ἔχουν καταργήσει τελείως τὸ ἀντιαιρετικὸν κήρυγμα, μὲ τὴν δικαιολογίαν ὅτι ὁ λαὸς χρῆζει μετανοίας, διότι παραπαίει ἐξ ἁμαρτιῶν καὶ ἀγνοίας. Οἱ ἅγιοι ὅμως πατέρες ἔχουν διαφορετικὴν ἐν προκειμένῳ γνώμην.

«Τοῦ καταγγέλειν ἅπασιν θεσμοὺς Εὐαγγελίων καὶ τοῦ διδάσκειν λογικῶς τὰς προσταγὰς τοῦ κτίστου, κατὰ πολὺ λαμπρότερον, σεμνότερον καὶ κρεῖττον, τὸ περικλείεσθαι φρουραῖς ὑπὲρ τῆς ἀληθείας καὶ τὸ δεσμοῖς προσομιλεῖν ὑπὲρ αὐτῆς παντοίοις. Οὐκ ἔστιν ἰσχυρότερον οὐδὲν τῆς εὐσεβείας· οὐδὲν μακαριώτατον τὸ πάσχειν ὑπὲρ ταύτης· τῷ συνδιώκεσθαι Χριστῷ καὶ συναντιλογεῖσθαι καὶ τούτῳ συγκακοπαθεῖν καὶ συνεξουδενεῖσθαι, πάντων οὐδὲν ὡς ἀληθῶς, οὐ μείζον, ἀλλ' οὐδ' ἴσον» (9).

Εἶθε ὁ χορὸς τῶν ἁγίων ὁμολογητῶν καὶ ὁσίων τῆς Ἐκκλησίας μας διὰ τῶν πρεσβειῶν των νὰ φωτίσῃ τὰς καλοπροαιρέτους ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξων μοναχῶν καὶ μοναζουσῶν, ν' ἀντιληφθοῦν ἔστω καὶ τὴν δωδεκάτην, ὅτι τὸ πάσχειν ὑπὲρ Χριστοῦ καὶ τῆς ἀληθείας του πάσχα ἔστιν, καὶ νὰ ἐγερθοῦν εἰς προάσπισιν τῆς «παραδοθείσης πίστεως». Διότι «ἐὰν ὁ τὴν ἀλήθειαν σιγῶν κρύπτει Χριστὸν ἐν τάφῳ, τὴν συγκατάθεσιν δηλῶν διὰ τῆς σιωπῆς του», εἶναι φανερὸν ὅτι μόνον ἢ ἔμπρακτος ὁμολογία εἶναι ἱκανὴ ν' ἀπαλλάξῃ τὸ μοναχικὸν τάγμα τῆς ἐποχῆς μας τῆς φοβερᾶς εὐθύνης του ἐκ τῆς μετὰ τῶν οἰκουμενιστῶν καὶ αἵρετικῶν κοινωνίας.

Ἡ Ὁρθοδοξία τῆς σήμερον, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλην φοράν, ἔχει μεγάλην ἀνάγκην ὁμολογητῶν

(9). Ὁρθοδοξία καὶ αἵρεσις, Ἀθῆναι 1982, σ. 105.

τῆς σωζούσης ἀληθείας τῆς. Καὶ τοιοῦτοι δύνανται νὰ γίνουν πάντες καὶ πρωτίστως οἱ μοναχοὶ καὶ μοναχαί, ἐὰν ἀπαλλάξαντες τὴν καρδίαν των ἀπὸ κλίσεις, πάθη, φιλαυτίαν καὶ συμφέροντα, καταστήσουν αὐτὴν ἀνεπηρέαστον καὶ ὄντως ἐλευθέραν πρὸς ἐπιτέλεσιν τοῦ μεγάλου ἔργου τῆς ὁμολογίας. Τότε νὰ εἴμεθα ἀπολύτως βέβαιοι, ὅτι ἡ καρδία μας θ' ἀκολουθήσῃ ἀβιάστως τὸ Κανονικὸν καὶ ἀληθές, τὰ παραδείγματα ἥτοι τῶν φωστήρων τοῦ ἡγιασμένου παρελθόντος, πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀθανάτων ψυχῶν μας καὶ δόξαν τοῦ ἀγγελικοῦ σχήματος. Ἀμήν.

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ:

1. Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος, ὁ Ἱεράρχης, ὁ λόγιος, ὁ ἀσκητής. Ἀθήναι 1970, σσ. 238. Ἔκδ. 6' Ἀθήναι 1977.
2. Διάλογοι τῆς ἐρήμου περὶ Οἰκουμενισμοῦ. Ἀθήναι 1971, σσ. 308.
3. Ἡ Εὐχαριστηριακὴ συμμετοχὴ ἐν Ἄγιῳ Ὁρει. Ἀθήναι 1972, σσ. 278.
4. Ἡμερολογιακὰ—Οἰκουμενικά. Ἀθήναι - Θεσσαλ. 1972 - 6, σσ. 308.
5. Εὐχαριστιακὰ, Ἀθήναι - Θεσσαλ. 1973 - 4, σσ. 48.
6. Ἀποκαλυπτήρια μιᾶς ἁγιομάχου Μοναχῆς, Ἀθήναι 1976, σσ. 104.
7. Μοναχισμὸς καὶ αἵρεσις, Ἀθήναι 1977, σσ. 276.
8. Ὁρθοδοξία καὶ αἵρεσις, Ἀθήναι 1982, σσ. 112.
9. Ἀθεθακοὺμ ὁ ἀνυπόδητος, Ἀθήναι 1985, Ἐπιμελεία:
 1. Νεοφύτου Ἱεροδιακόνου - Καυσοκαλυβίτου, Περὶ τῆς συνεχοῦς μεταλήψεως, Ἀθήναι, αχ., σσ. 232.
 2. Ὁρθόδοξος μαρτυρία, Ἀθήναι 1985, σσ. 84.